C193 – CUL24

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

3 april 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer Bart De Smet tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de groene speelruimtes voor jeugd en jeugdwerk

Interpellatie van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidiëring van de cultuurcentra in het kader van het decreet lokaal cultuurbeleid na de uitspraak van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidies voor sociaal-artistieke projecten
Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidies voor sociaal-artistieke 'Huizen'

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het inschakelen van het Europees Centrum voor Restauratietechnieken voor kleine monumenten

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over een evaluatie van de e-VRT-projecten

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 3 april 2003

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 09.31 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Bart De Smet tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de groene speelruimtes voor jeugd en jeugdwerk

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Smet tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de groene speelruimtes voor jeugd en jeugdwerk.

De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mijnheer de voorzitter, ik stel deze vraag met enige schroom. De deskundigen zitten allicht in de commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening. Ik heb vernomen dat deze commissie de voorbije weken al uitvoerig over dit onderwerp heeft gediscussieerd. Ik zou hier evenwel enkele vragen over de plaats van het jeugdwerk in dit geheel willen stellen.

Volgens ons hebben kinderen, jongeren en het in Vlaanderen bijzonder sterk uitgebouwd jeugdwerk het recht om zich in bos en natuur te ontspannen en te ontplooien. Ze moeten hierbij uiteraard respect opbrengen voor de gebieden waarin ze zich bevinden.

Momenteel is slechts 1 percent van het Vlaamse bosareaal als officiële speelzone aangeduid. De jeugdsector en, meer in het bijzonder, de Vlaamse Jeugdraad hebben in verschillende adviezen een aanzienlijke uitbreiding van deze speelzones gevraagd. De jeugdsector ervaart de afbakening van de VEN-gebieden als een bedreiging van de mogelijkheden om die gebieden voor sport, spel en ontspanning te benutten. De jeugdsector is in dit verband overigens al eerder met problemen geconfronteerd.

Het Bosdecreet heeft het moeilijker gemaakt om van bosgebieden gebruik te maken. Die beperking is in bepaalde gevallen overigens volkomen terecht ingevoerd. De afbakening van de VEN-gebieden is een zoveelste beperking van de mogelijkheden van de spelende jeugd om, met het nodige respect, gebruik te maken van de natuur.

De brochure die in verband met de afbakening van de VEN-gebieden is verschenen, maakt geen melding van de spelende jeugd. De tekst bevat enkel een vage verwijzing naar recreatie. Indien het nodige respect voor de natuur wordt getoond, blijft recreatie in de VEN-gebieden mogelijk. Recreatievormen die de natuur beschadigen, kunnen evenwel worden verboden. Op basis van deze informatie is het volstrekt onduidelijk wat in de VEN-gebieden wel of niet zal kunnen.

De VEN-gebieden zullen een oppervlakte van 125.000 hectare beslaan en zullen 48 percent van de openbare bossen en 34 percent van de privébossen in Vlaanderen omvatten. Het Vlaams jeugdwerk vreest terecht dat deze afbakening de jaarlijkse zomerkampen in het gedrang zal brengen. De beschermende maatregelen zullen immers een negatief effect hebben op de kampeerterreinen en de kamphuizen, die haast altijd in een groene omgeving zijn gelegen.

Wie uit deze vraagstelling afleidt dat de jeugdsector niet gevoelig is voor de natuur- of de milieuproblematiek, vergist zich. Ik ben ervan overtuigd dat de minister beseft dat het jeugdwerk jongeren een groot gedeelte van hun milieubewustzijn en hun respect voor de natuur bijbrengt. De gescheiden afvalinzameling is hiervan een goed voorbeeld. De eerste aanzet die jongeren in hun jeugdbeweging krijgen, brengt hen er vaak toe om hun ouders te motiveren om hier de nodige aandacht aan te

De Smet

schenken. Deze vraag om uitleg mag dan ook niet als kritiek op het milieu- of natuurbeleid worden geïnterpreteerd.

Volgens het decreet op het natuurbehoud moeten de concrete maatregelen in VEN-gebieden op natuurrichtplannen worden gebaseerd. De gebiedsvisie, die de basis van een natuurrichtplan vormt en in overleg met de lokale gebruikers van bos en natuur wordt opgemaakt, geeft aan wat we op middellange termijn inzake de natuurwaarde van een gebied willen realiseren.

De beheersplannen moeten die beleidsvisie concreet uitwerken en in bossen en reservaten uitvoeren, want ze moeten aangeven waar eventuele speelzones kunnen worden aangeduid. De beheersplannen van bossen en reservaten regelen het recreatief medegebruik en bepalen, bijvoorbeeld, of groepsspelen in een reservaat mogelijk zijn.

Het opstellen van deze beheersplannen wordt op lokaal niveau geregeld. Vertegenwoordigers van de jeugdsector hebben de mogelijkheid om effectief aan deze stuurgroepen te participeren. Op die manier kunnen ze de richting van de natuurrichtplannen mee bepalen.

Vlaanderen beschikt over een uitgebreide jeugdwerksector. Het engagement is vaak bijzonder sterk. We mogen van jongeren in het jeugdwerk evenwel niet verwachten dat ze zich engageren op beleidsdomeinen die niet rechtstreeks met het jeugdwerk of met het jeugdwerkbeleid zijn verbonden.

Zo kan de jeugdsector een input in de Gecoro's (Gemeentelijke Commissie voor Ruimtelijke Ordening) hebben. Bepaalde sectoren zullen allicht sterk in die stuurgroepen participeren. De jeugd zal hierin evenwel een ondergeschikte rol spelen. Jongeren die zich willen engageren om dit beleid mee uit te stippelen, zijn niet gemakkelijk te vinden. Het natuurbeleid wordt gedecentraliseerd. Op lokaal niveau zal de discussie echter vooral door de harde sectoren worden gevoerd. Deze sectoren beschikken immers overal over hun mannetjes.

Mevrouw de minister, klopt het dat groepsspelen in principe in alle afgebakende VEN-gebieden kunnen worden verboden ? Hoe wilt u dit voorkomen ? Ik neem aan dat u gevoelig bent voor de problemen van de jeugdsector. De jeugdsector heeft het op tal van domeinen zeer moeilijk om zijn werking te ontplooien. Dit geldt ook voor het verantwoord gebruik van natuur en groen.

In de brochure voor jagers, vissers en recreanten wordt vermeld dat in overleg met een stuurgroep van alle lokale overheden en belanghebbenden een natuurrichtplan wordt opgemaakt door een plangroep van ambtenaren.

Gaat het om een vergetelheid dat het Vlaams Jeugdwerk hierbij niet werd betrokken ? Hoort het jeugdwerk als lokale belanghebbende ook niet thuis in de stuurgroep voor de opmaak van de natuurrichtplannen ? Hoe zal de samenstelling van de stuurgroepen voor de opmaak van de natuurrichtplannen en de beheersplannen verlopen ? Op welke wijze zult u er zorg voor dragen dat de jeugdsector hier ook in vertegenwoordigd is ?

Bent u bereid ervoor te zorgen dat het natuurbeleid kinderen en jongeren als expliciete doelgroep benadert en richtlijnen geeft aan onder andere plaatselijke natuurbeheerders waarin staat dat een toegankelijke natuur voor de jeugd en het jeugdwerk vereist is ? Voor het jeugdwerk zijn er immers specifieke problemen om deel te nemen aan de stuurgroepen. Kunt u en bent u bereid bij de opmaak van de natuurrichtplannen een bepaald percentage speelzones voorop te stellen ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, de opmerkingen van de heer De Smet zijn terecht. Wij hebben de vorige weken in de commissie voor Leefmilieu de problemen van het VEN uitgebreid besproken. Als we het daar na het paasreces over hebben, nodig ik de heer De Smet uit zich bij ons aan te sluiten en eventueel amendementen op ons voorstel van resolutie in te dienen.

We moeten de bekommernissen van de jeugd begrijpen. We hebben meermaals in de commissie voor Leefmilieu een aantal mensen uitgenodigd. Tijdens een van de zittingen heeft de heer Bal meer ruimte voor jongeren gevraagd. We moeten daar zeker rekening mee houden. Gisteren stond in een krantenartikel dat de 'versteniging', het verharden van gebieden in ons land, de afgelopen jaren spectaculair is gestegen. De bekommernis van de jeugd is dan ook terecht.

Mevrouw de minister, bij de afbakening van het VEN kan ik me toch niet voorstellen dat het de bedoeling zou zijn om enkel de natuur te bescher-

Van den Eynde

men. De natuur moet ook worden opengesteld, niet alleen voor de vissers en de jagers, maar ook voor de jeugd en de kampeerders. Natuur en recreatie zijn perfect met elkaar te combineren.

Mevrouw de minister, denkt u via de natuurrichtplannen rekening te kunnen houden met de bekommernissen van de jeugd en van de kampeerders ? Voor de vissers en de jagers zult u een aantal maatregelen treffen zodat ze hun hobby nog kunnen uitoefenen in de natuur. Er moet ook een oplossing worden gevonden voor de jeugd en de kampeerders.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik wens er de nadruk op te leggen dat ik zeer veel belang hecht aan het ter beschikking stellen van groene speelruimten voor kinderen. Dat gebied ligt ook best zo dicht mogelijk bij hun woonomgeving. Dat is ook belangrijk voor het beleid, omdat dit de beste manier vormt om jongeren warm te maken voor bos en natuur. Op die manier vergroot het maatschappelijk draagvlak.

We hebben trouwens al verschillende projecten gefinancierd die juist betrekking hebben op jongeren en natuur en bos. Het is zeker niet de bedoeling om jeugdspelen te verbieden via natuurrichtplannen.

De Vlaamse Jeugdraad was inderdaad vragende partij voor de opname van speelzones in natuurrichtplannen naar analogie van de speelzones in bossen. Die worden echter ingesteld op het niveau van het bosbeheersplan. Ook in sommige beheersplannen van natuurreservaten worden speelzones expliciet aangeduid.

Binnen natuurrichtplannen zullen enkel die activiteiten die een significante schade toebrengen aan de natuur, worden verboden. Dit is in het geval van spelende kinderen veelal niet aan de orde. Er zijn echter ook situaties waarin we te maken hebben met een heel kwetsbare natuur, waar een groepsspel wel een verstoring kan toebrengen. Hierbij denk ik bijvoorbeeld aan broedkolonies van vogels. Tijdens het broedseizoen is het uiteraard niet wenselijk dat er menselijke verstoring is.

De jeugdorganisaties hebben er geen enkel probleem mee om in dergelijke kwetsbare zones niet te spelen. Doordat in de woonkernen steeds minder groene plekken overblijven, kunnen de jongeren echter vaak enkel nog terecht op plekken waar de natuur kwetsbaar is. Ik dring er bij de lokale besturen op aan om voldoende aandacht te hebben voor toegankelijk groen in een woonomgeving waar veel jongeren aanwezig zijn. Bij projecten voor stadsbossen wordt er steeds aandacht besteed aan dit aspect. Door de andere partners wordt dat echter niet altijd in dank afgenomen.

Het geplande bos in Deinze, dat ongeveer 40 hectare groot is, zal voor een groot deel bestaan uit een speelbos, specifiek afgestemd op jongeren. Daar is overleg over geweest met het stadsbestuur en de jongerenorganisaties. Ook voor de jongeren is dus de creatie van een stadsbos van essentieel belang. De landbouworganisaties blijken daar echter niet altijd even positief op te reageren.

Aangezien er in de meeste natuurrichtplannen niets zal staan over door jeugdverenigingen georganiseerde groepsspelen, is het niet nodig een afvaardiging van de jeugd in alle stuurgroepen op te nemen. Er werd voor geopteerd de samenstelling van de stuurgroep te beperken tot de belangrijkste beheerders van de open ruimte om een goed overleg mogelijk te maken. Aan elk natuurrichtplan is een openbaar onderzoek verbonden over de maatregelen die erin zijn opgenomen, vooraleer dat natuurrichtplan rechtskracht kan krijgen. Alle jeugdorganisaties zullen dus hun opmerkingen kunnen formuleren.

Tijdens een recent overleg met de Vlaamse Jeugdraad op mijn kabinet hebben we toegezegd dat als een natuurrichtplan wordt opgemaakt voor zones waar conflicten mogelijk zijn tussen jeugdrecreatie en natuur, er een afzonderlijke workshop wordt georganiseerd omtrent die problematiek en vertegenwoordigers uit de jeugdsector. Of er conflicten mogelijk zijn, is sterk afhankelijk van de plaatselijke situatie. Als ergens een bos in het VEN ligt, waar geen enkele jeugdvereniging interesse voor heeft, dan heeft het geen zin de jeugdorganisaties erbij te betrekken. Van sommige duincomplexen daarentegen weten we nu al dat we er afspraken over zullen moeten maken. Daartoe zal een speciaal overleg bij de opmaak van het natuurrichtplan worden georganiseerd.

Tijdens datzelfde overleg is afgesproken dat het Steunpunt Jeugd, dat onder de vleugels van minister Van Grembergen opereert, een voorstel zal formuleren voor de oprichting van een meldpunt waar jongeren knelpunten kunnen melden aan de overheid met betrekking tot jeugdrecreatie en bos en natuur. We werken gewoonlijk goed samen, en zullen dan ook de nodige conclusies trekken.

Dua

Ik ben van mening dat kinderen kunnen spelen in het VEN, mits er rekening wordt gehouden met uitzonderingen. Het is evenwel niet de bedoeling in natuurrichtplannen specifieke speelzones aan te duiden. Dat hoort immers thuis in beheersplannen, en niet in natuurrichtplannen. In de beheersplannen van bossen is dat wel het geval, maar ik wil daar geen vast percentage op plakken. Het zal immers sterk afhankelijk zijn van de plaatselijke situatie.

Ik wil wel dat er aandacht is voor deze problematiek en ik weet dat mijn administratie dit ter harte neemt. Het educatief bosbouwcentrum heeft aparte campagnes, die door onze administratie worden gesubsidieerd, om te onderzoeken hoe natuur en bos kunnen worden ingeschakeld voor jeugdspelen. Het meldpunt moet het mogelijk maken in te spelen op eventuele knelpunten.

De voorzitter : De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik deel uw analyse dat een en ander te maken heeft met de algemene ruimtelijke ordening in Vlaanderen en met het gebrek aan speelruimte of open ruimte in het algemeen dicht bij de woonomgeving. Natuurgebieden worden daardoor zwaarder belast door het gebruik ervan voor sport, spel en ontspanning.

Uw antwoord bevat positieve elementen die me enigszins geruststellen, zoals de workshops en het meldpunt. Ik heb uit uw betoog begrepen dat u aandacht hebt voor de problematiek die door de Jeugdraad naar voren wordt geschoven. U overlegt blijkbaar ook geregeld met de mensen van de Vlaamse Jeugdraad. Dat alles maakt dat er in de toekomst bij het opstellen van die plannen wellicht een degelijke inbreng van de jeugdsector mogelijk is.

Een beetje spijtig, gelet op de problemen die ze ondervinden, is dat de jeugdsector in de kwestie van het VEN niet een concretere rol kreeg toegewezen. De regelingen die u voorstelt, zijn bijzonder positief, maar het zijn regelingen van uwentwege. Bijvoorbeeld in die brochure wordt deze sector niet vermeld, al is dat misschien geen vergetelheid. Het gebeurt al te vaak dat de jeugdsector in decreten die hier worden gemaakt, zoals het bosdecreet en het decreet op het jeugdtoerisme, wordt vergeten, zodat we achteraf de dingen moeten rechtzetten.

Al bij al ben ik blij met uw antwoord. Onze fractie zal deze zaak mee blijven volgen.

Minister Vera Dua : Bij de afbakening van het VEN wordt uiteraard in de eerste plaats aandacht besteed aan de gebieden die als hoofdfunctie natuur hebben. Zones die voor de natuur belangrijk zijn, maar ook heel belangrijk zijn voor recreatie, willen we eruit houden, en in het IVON, het Integraal Verwevings- en Ondersteunend Netwerk, onderbrengen. De vrees die hierover wordt geuit, is allicht wat overtrokken. Door overleg proberen we alles in het juiste perspectief te plaatsen, en ik geloof dat we daar ook in slagen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidiëring van de cultuurcentra in het kader van het decreet lokaal cultuurbeleid na de uitspraak van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Hecke tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidiëring van de cultuurcentra in het kader van het decreet lokaal cultuurbeleid na de uitspraak van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze interpellatie komt niet onverwacht, te meer de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie aan alle leden van deze commissie een kopie heeft gegeven van de beslissing die zij terzake heeft genomen.

Ik herinner u aan de interpellaties over ditzelfde thema die ik eerder heb gehouden en waarin ik vooral de problematiek van het niet-gekend zijn van de criteria en de toepassing van eigen criteria door de beoordelingscommissie heb aangekaart. Naar aanleiding van de beslissing van de minister om het advies van de commissie te volgen, zijn een aantal 'gedupeerde' of niet aan de bak gekomen cultuurcentra enerzijds naar de Raad van State gestapt en anderzijds naar de Cultuurpactcommissie.

Van Hecke

Het zal u ook zijn opgevallen dat de overwegingen van de Cultuurpactcommissie overeenstemden met de argumentatie die we zelf hadden ontwikkeld, niet alleen in de interpellatie maar ook voordien al in andere besprekingen over de toepassing van het decreet op het lokaal cultuurbeleid. Deze argumentatie is de volgende. Het eigen instrumentarium dat de adviescommissie had ontwikkeld – met name het bepalen van de gemiddelde referentiewaarde – is volgens de Cultuurpactcommissie niet objectief. Daarenboven komt het niet aan het adviesorgaan zelf toe om de criteria te bepalen. Het enige argument van de minister voor de definitieve toekenning van de variabele subsidies is het zich aansluiten bij de wijze van beoordeling. Men beschouwt dit onvoldoende als motivering van beslissing. Er is ook de afwezigheid van een beroepsprocedure en het nemen als referentiekader van de werking van de cultuurcentra in 2000 en 2001 is dus volgens spelregels die niet behoren tot de nieuwe decretale opdracht.

De Vaste Nationale Cultuurpactcommissie kan geen bindende beslissingen nemen, maar formuleert haar beslissing in de vorm van een aanbeveling. Ik wil dit benadrukken omdat het een totaal andere procedure is dan die voor de Raad van State. Op basis van een aantal overwegingen doet deze commissie aanbevelingen die niet kunnen leiden tot een vernietiging van beslissing of wat dan ook.

De eerste aanbeveling die de commissie doet, is al toegezegd op basis van de bijna eenparig door dit parlement aangenomen motie. Ze werd niet met eenparigheid van stemmen aangenomen, omdat de voorzitter van het parlement zich uitte als belanghebbende partij en meende zich te moeten onthouden bij de stemming. Andere leden van het parlement die zich in een gelijkaardige situatie bevonden, hebben dat niet gedaan. De motie vraagt aan de minister om de nodige initiatieven te nemen om in de toekomst transparantere en duidelijkere criteria voor de toekenning van de variabele subsidies voor cultuurcentra te gebruiken. Het parlement had de voorzet al gegeven en de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie heeft dezelfde aanbeveling gedaan.

De tweede aanbeveling is iets anders : de commissie vraagt om de nodige budgettaire initiatieven te nemen om de klagende gemeentebesturen alsnog een passende variabele subsidie toe te kennen. Mijnheer de minister, uw budget wordt langs alle kanten belaagd.

Ik heb pas gisteren kennis gekregen van een omzendbrief die gericht is aan de gemeentebesturen over de toekenning van de subsidies aan de gemeenschapscentra. Ik zou U willen vragen om voorzichtig te zijn in het omspringen met de decretale basis ervan. We delen de zorg met betrekking tot de juridisering. De dossiers moesten binnen zijn voor 1 april. De enige manier om de periode van indiening te verlengen is een wijziging van het besluit, en niet een incentive geven om de dossiers later te laten binnenleveren. Ik raad aan correcte spelregels te hanteren.

De transparantie van de criteria en de duidelijkheid en de objectivering van de criteria moet op voorhand worden vastgelegd. Wat nu gebeurd is met de cultuurcentra kan alleen maar tot voorzichtigheid aansporen.

Mijnheer de minister, er is nog geen uitspraak van de Raad van State, en ik hoop dat u zich niet zult beperken tot zeggen dat u de beslissing van de Raad van State afwacht, maar ook inhoudelijke elementen zult aanbrengen.

Wat is de stand van zaken in het overleg met betrekking tot de herziening van de criteria ? Worden de procedures en de criteria voor de toewijzing van de projectsubsidies aan de gemeenschapscentra tijdig gewijzigd zodat ook de inleveringsdatum kan worden verlengd ? Er is immers vraag naar.

Zult u in extra kredieten voorzien bij de budgetcontrole om alsnog variabele subsidies toe te kennen aan de gemeentebesturen die aanspraak maken op middelen waarop ze denken recht te hebben ?

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb de aanbevelingen van de Cultuurpactcommissie, waar ik jaren geleden nog deel van heb uitgemaakt, gelezen. Ik vind de redenering die erin staat eerlijk gezegd redelijk bizar.

Mevrouw Van Hecke had het erover, en ik denk dat we het erover eens zijn : er moet een evaluatie komen van de termijn en van de criteria. De redenering van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie houdt in dat we die criteria niet zouden hebben vastgelegd, maar dat de commissie ze zelf toepast. Ik vrees dat dit in sommige andere sectoren ook het geval is. Ik denk aan de kunstensector. De criteria zijn er wel, maar ze zijn zo ruim omschreven dat elke beoordelingscommissie op haar beurt ook nog eens criteria ontwikkelt om dossiers te beoordelen. Ik vind dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie redelijk ver gaat.

Vandenbossche

Zoals u weet, is er ooit een incident geweest naar aanleiding van mijn pleidooi voor de afschaffing van de commissie. De toenmalige minister van Cultuur sloot zich bij me aan. De heer De Broe, inspecteur-generaal van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, was daar niet echt gelukkig mee – dat is zacht uitgedrukt. Ik neem daarom de aanbevelingen van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie – ongeacht de terechte discussie ten gronde – met een korreltje zout. Ik weet niet wat de heer De Broe hiermee zal aanvangen. Ik had echter de behoefte om dit te zeggen.

De voorzitter : Wel, dit komt in het verslag. We horen wel wat de heer De Broe ervan vindt.

Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ten eerste, voor de afschaffing van de Cultuurpactwetgeving zijn al herhaaldelijk initiatieven genomen, ook door leden van mijn partij, onder meer de heer Van Peel in 1992. De formele manier waarop de bescherming van minderheden in het cultuurpact is opgenomen, is voorbijgestreefd. De doelstelling, namelijk controle op het respect voor minderheden, moet blijven bestaan. Er zijn daartoe andere instrumenten dan het cultuurpact. Ik geloof dat we het daarover eens zijn. Dit neemt niet weg dat de formele aspecten van het cultuurpact moeten worden toegepast, zolang het nog bestaat.

Ten tweede maakt u een onterechte vergelijking. De beoordelingscriteria in de kunstensector liggen toch enigszins anders. Die beoordelingscommissies zijn gericht op het artistieke aspect. Die commissieleden bezitten de deskundigheid om artistieke werken te beoordelen. Ze hanteren daarbij allicht hun eigen criteria. Bij de cultuurcentra ligt dat anders. Het gaat om het verwerven van een substantiële subsidiëring, met name de variabele subsidies. Iedereen weet dat het om werkingstoelagen gaat, vermits er verder enkel personeelstoelagen worden toegekend. Daartoe zijn toch objectiveerbare criteria nodig ? Dat ligt anders dan de artistieke beoordeling van een creatief werk.

De voorzitter : Ik wil hier graag nog iets aan toevoegen. Deze commissie heeft naar aanleiding van een vorige interpellatie een duidelijk standpunt ingenomen over de toekenning en toepassing van de variabele subsidies. De minister heeft zich daarbij aangesloten en gezegd dat dit zal worden uitgevoerd. We zullen wel horen wat de klagers te zeggen hebben. In deze aangelegenheid zijn zowel de regering als het parlement lijdend voorwerp. De Vaste Nationale Cultuurpactcommissie heeft een aanbeveling gedaan, maar het arrest van de Raad van State moeten we afwachten. Anders krijgen we weer nieuwe klagers die in dat proces ingrijpen.

Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Dames en heren, uiteraard zal ik geen appreciatie geven over de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie of haar werking. Ik zal me niet uitspreken over een aanpassing of over de afschaffing. De mensen zouden onmiddellijk denken dat ik een advies dat me niet aanstaat, misbruik om een hele instelling af te wijzen. Dat zou alleen maar een discussie op gang brengen die niet over de essentie gaat. Misschien moet het parlement het initiatief nemen om daarover een gesprek te voeren. Als ik dat op dit ogenblik vanuit het beleid en vanuit mijn verantwoordelijkheid zou doen, dan krijgen we sowieso een vorm van verdachtmaking die ik niet wil in het licht van de keuzes die we hebben gemaakt en in het licht van de opdracht die de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie in essentie heeft.

Er is een klacht ingediend bij de Raad van State, en daarom zal ik me terughoudend opstellen. Toch hoop ik dat ik gedeeltelijk op de vragen van mevrouw Van Hecke kan antwoorden.

Op 22 januari 2003 kwamen vertegenwoordigers van de VVC, de directeur van Cultuur Lokaal en mensen van de administratie samen op mijn kabinet om een algemene evaluatie te houden en om afspraken te maken naar aanleiding van wat ik in deze commissie op 9 januari 2003 aankondigde. Ik heb toen gezegd dat was afgesproken om de werkzaamheden van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie toe te lichten en om voorstellen te bespreken in verband met het aanpassen van het systeem voor het toekennen van de variabele subsidies.

Ik werk dus niet met een vaste manier van beoordelen. De periodes waarvoor de subsidies worden toegekend, de gehanteerde parameters en de periode waarop wordt beoordeeld kunnen in de loop van een constructief gesprek immers worden onderzocht en aangepast wanneer nodig. Er zijn dus geen vooroordelen en geen machtsstrijd om het gelijk. De discussies daarover vind ik belachelijk.

De afspraak bestond uit twee onderdelen. Het eerste onderdeel was om op 14 februari 2003 samen met de voorzitter van de beoordelingscommissie de werkzaamheden toe te lichten. Het tweede on-

Van Grembergen

derdeel van de afspraak was om een proces op te starten voor de toekomst.

Het eerste aspect van de afspraak werd doorkruist door klachten bij de Raad van State, waardoor de toelichting niet doorging. In verband met de tweede afspraak werken we op dit ogenblik samen met Cultuur Lokaal aan een kader voor de variabele subsidies en de projectsubsidies voor de gemeenschapscentra. Ik zal dit kader aan de VVC en aan de VVSG overmaken met de vraag zich daarover te beraden. Aan de commissie Cultuurcentra van de Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding en aan andere deskundigen zal ik vragen om te zorgen voor een verdere uitwerking.

U begrijpt dat ik balanceer tussen 'stappen vooruit willen zetten' en 'terughoudendheid omwille van de juridisering'. Ik heb begrepen dat de fundamentele discussie binnen de VVC vorige week is begonnen. Ik kijk uit naar de standpunten die daaruit zullen voortkomen.

Gevolg gevend aan de opmerkingen die werden geformuleerd tijdens de hoorzitting in deze commissie van eind januari 2003 over het ontwerp van het decreet lokaal cultuurbeleid en na de stemming en de aanpassing ervan op 12 maart 2003, heb ik de gemeentebesturen op de hoogte gebracht van mijn beslissing om bij de Vlaamse regering een wijziging van het uitvoeringsbesluit voor te stellen, namelijk dat de datum voor de indiening van de aanvraagdossiers voor projectsubsidies wordt verlaat. Het belangrijkste motief hiervoor was dat een van de voorwaarden een goedgekeurd cultuurbeleidsplan was en aangezien een te beperkt aantal gemeenten hierover reeds beschikken, was het zinvol om te zorgen voor uitstel.

In verband met de budgetcontrole van 2003 kan ik mijn appreciatie van de adviezen niet laten blijken. Ik wil ook geen conclusies formuleren die zouden inhouden dat ik afstap van wat ik op dit ogenblik nog steeds een rechtmatige beslissing vind, ook al is ze aan de Raad van State ter beoordeling voorgelegd. Als de Raad van State een oordeel heeft geveld, zullen we op basis daarvan conclusies kunnen formuleren.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Indien er concrete voorstellen komen, mogen de werkzaamheden van de werkgroep die zich buigt over de bijsturing van wat nu is gebeurd, nooit worden geïnterpreteerd als gezichtsverlies voor degene die vandaag de beslissing heeft genomen met het huidige instrumentarium.

Ik heb begrip voor het feit dat u het oordeel van de Raad van State afwacht, maar ik heb daar ook vragen bij. Afgaand op wat ik met toestemming van de partijen in de conclusies lees die werden ingediend bij de Raad van State, zijn er volgens mij verschillende mogelijkheden. Alle beslissingen kunnen bijvoorbeeld worden vernietigd, maar dat schept problemen voor degenen die al geld hebben ontvangen en verwachten dat ze ermee aan de slag kunnen. Daarnaast zijn er die menen dat ze aanspraak kunnen maken op een minimale variabele subsidie. Indien de middelen voor bijkomende werkingssubsidies voor de cultuurcentra voorhanden zijn, zou dat al een tamelijk sierlijke oplossing zijn voor wie vandaag niets heeft gekregen.

Indien de centra een minimale werkingstoelage krijgen, zouden de klachten kunnen worden ingetrokken. Daarmee wordt het risico vermeden dat de beslissing wordt vernietigd voor hen die wel bedeeld zijn. Er is niet noodzakelijk interferentie tussen de twee procedures, nl. dat van de cultuurpactcommissie en deze voor de Raad van State. Als de aanbevelingen worden gevolgd, kunnen de klachten voor de Raad van State worden ingetrokken. Mijnheer de minister, u zou de Raad van State op die manier voor kunnen zijn.

Ik waardeer ten zeerste dat u oor hebt voor de zorgen van de gemeenschapscentra inzake de invulling van de projectsubsidie. Het was niet haalbaar om tegen 1 april 2003 een subsidieaanvraag in te dienen. Ik ben er ook over verheugd dat u de gehanteerde criteria correcter wilt omschrijven. Er is geen sprake van winnaars en verliezers. Het belangrijkste is dat de doelstellingen van het decreet worden bereikt. Het instrumentarium moet daartoe af en toe worden bijgestuurd.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Persoonlijk ben ik geneigd te denken dat de Raad van State geen opmerkingen zal maken. Dat maakt me echter niet blind voor de discussie die wordt gevoerd. U zult me nooit kunnen verwijten dat ik geen oor heb voor terechte opmerkingen.

Ik blijf erbij dat er een groot verschil zal zijn tussen het advies van de Cultuurpactcommissie en dat van

Van Grembergen

de Raad van State. Niettemin moeten de gemaakte opmerkingen in overweging worden genomen.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft gelijk dat als de Raad van State dit vernietigt, er een probleem is dat de regering zal moeten oplossen.

Minister Paul Van Grembergen : Dat zal dan ook gebeuren. Er is geen haar op mijn hoofd dat momenteel aan een mercantiele oplossing denkt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidies voor sociaal-artistieke projecten

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidies voor sociaal-artistieke 'Huizen'

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Van Hecke tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de subsidies voor sociaal-artistieke projecten en van de heer Vandenbossche tot minister Van Grembergen, over de subsidies voor sociaal-artistieke 'Huizen'.

Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik zal starten met de laatste zin uit een artikel in De Morgen : 'Vorige maand bracht cultuurminister Paul Van Grembergen nog een bezoek aan de Vieze Gasten. Hij had slecht nieuws bij'. Daarover gaat het.

Mijnheer de minister, uw voorganger startte met de subsidiëring van sociaal-artistieke projecten en maakte daarvoor een reglement op dat inging op 1 november 2000 en afloopt op 31 oktober 2003. Conform de cultuurpactwetgeving kunt u slechts gedurende drie jaar subsidies verdelen op basis van een reglement. Nadien moet u ofwel de gezelschappen ad nominatim in de begroting inschrijven, ofwel moet u die een decretale basis geven.

De decretale basis werd in het vooruitzicht gesteld in het voorontwerp van het zogenaamde koepeldecreet. Ondertussen is echter duidelijk dat dat ontwerp van decreet inhoudelijk zal worden beperkt. De regeling voor de sociaal-artistieke projecten zou worden ondergebracht in het ontwerp van kunstendecreet. Beide ontwerpen van decreet moeten echter nog een lange weg afleggen via adviesraden, de Raad van State en dan ook nog eens grondig worden aangepast door het parlement.

Minister Paul Van Grembergen : Dat zijn uw woorden, mevrouw Van Hecke.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik zeg dat eigenlijk een beetje cynisch. Behalve de bespreking van het ontwerp van decreet, gebeurt er hier nog heel weinig aan de vorm.

De heer Dany Vandenbossche : Gisteren hebt u in de plenaire vergadering net het omgekeerde beweerd. U hebt gezegd dat er te veel amendementen zijn ingediend op het ontwerp van decreet inzake het sociaal-cultureel werk. Nu beweert u dat er niets meer gebeurt in het parlement.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Omwille van de verplichte einddatum in het reglement voor sociaal-artistieke projecten dreigen verschillende gezelschappen ernstige financiële problemen te krijgen. Tot op heden hebben evenwel enkel de problemen van De Vieze Gasten wat aandacht gekregen.

Ik zou van deze gelegenheid gebruik willen maken om een paar kanttekeningen bij de subsidiëring van sociaal-artistieke projecten te plaatsen. Gisteren heeft de krant De Morgen me om een reactie op de huidige problemen gevraagd. Ik heb toen net dezelfde bemerkingen gemaakt. Een projectmatige subsidiëring kan eigenlijk slechts twee doelstellingen nastreven. Ik verzet me dan ook niet tegen het tijdelijk karakter van een dergelijke subsidiëring. De eerste mogelijke doelstelling is het ondersteunen van duidelijk afgelijnde tijdelijke projecten. De tweede mogelijke doelstelling is het ondersteunen van beginnende gezelschappen. Beginnende gezelschappen moeten de gelegenheid krijgen om te zien of ze zich kunnen waarmaken en de stap naar een structurele subsidiëring kunnen zetten.

Het gebruik van projectsubsidies om gezelschappen tijdelijk te helpen die structureel reeds vorm hebben gekregen – maar niet in het kader van de structurele subsidies passen – veroorzaakt eigenlijk

Van Hecke

voorspelbare problemen. Wie zich bij het opstellen van een kader voor projectsubsidies niet tot de daarnet vermelde doelstellingen beperkt, zal steeds problemen creëren.

Deze vaststelling doet geen afbreuk aan de werking van bepaalde gezelschappen. Indien deze gezelschappen reeds een structurele vorm hebben gekregen, moeten ze structureel kunnen worden ondersteund of – hoe erg dit ook mag klinken – elders onderdak vinden. De tijdelijke subsidiëring van dergelijke gezelschappen leidt enkel tot voorspelbare problemen.

Mijns inziens hebben een aantal van de gezelschappen die als sociaal-artistieke projecten zijn gesubsidieerd, hun waarde voldoende bewezen om verder te kunnen werken. De vraag is dus of we een kader kunnen creëren om het bestaande subsidievacuüm voor deze gezelschappen op te vullen.

Deze gezelschappen hebben blijkbaar te horen gekregen dat binnen het kunstendecreet een plaats voor hen zou worden gecreëerd. De vraag is wat we in afwachting voor hen kunnen doen. Zal de minister in een beperkte decretale regeling voor deze gezelschappen voorzien of zal hij een nominatieve subsidie in de begroting inschrijven ?

We moeten een oplossing vinden voor de laatste twee maanden van 2003. Blijkbaar zullen de grootste problemen zich tijdens deze maanden voordoen. Aangezien dergelijke gezelschappen per programmatiejaar werken, zou een dergelijke oplossing evenwel slechts beperkte gevolgen hebben. In afwachting van het kunstendecreet zouden we in een langere overgangsperiode moeten voorzien. We moeten dan wel zeker zijn dat die gezelschappen in het kunstendecreet zullen passen.

Mijnheer de minister, zult u een beperkte decretale regeling treffen of zult u een nominatieve subsidie inschrijven ? Op welke wijze wilt u de problemen van deze gezelschappen oplossen ?

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, ik zou eigenlijk min of meer dezelfde vragen willen stellen als mevrouw Van Hecke.

Ik zou het eerst even over De Vieze Gasten willen hebben. Het is niet de eerste keer dat dit gezelschap hier ter sprake komt. Tijdens elke begrotingsbespreking hebben we het wel even over de sociaal-artistieke projecten gehad.

Het probleem is uiteraard ruimer dan de situatie van dit ene gezelschap. In Antwerpen kampen de gezelschappen Rataplan en Sering met even grote problemen. De beperkte middelen en de tijdelijkheid van de subsidiëring spelen deze gezelschappen parten.

De problemen van De Vieze Gasten halen al enkele weken de kranten. Ik heb zelfs een artikel gezien met de titel 'De Vieze Gasten en compagnie moeten weer bedelen'. Dergelijke berichten zijn niet ongewoon. Indien alles goed gaat, krijgen deze gezelschappen veel minder aandacht. Mevrouw Claus heeft dit onlangs zeer mooi verwoord : 'De belangstelling van de media voor de literatuur is eigenlijk zeer gering, tenzij mijn man tijdens een voordracht een aanval krijgt. Dan is hij op elk nieuws te zien.'

Het probleem is uiteraard veel ruimer. Ik zal de woorden van mevrouw Van Hecke hier niet herhalen. De gezelschappen lijden onder de tijdelijkheid en de laattijdige uitbetaling van de subsidies.

De laattijdige uitbetaling van de subsidies heeft een aantal sociaal-artistieke projecten in cash-flowproblemen gebracht. Een aantal gezelschappen hebben van de RSZ een boete gekregen omdat ze hun RSZ-bijdragen te laat hebben betaald. De RSZ doet slechts wat ze moet doen. Bij laattijdige betaling van de RSZ-bijdragen worden verwijlinteresten en boetes aangerekend.

We mogen echter niet vergeten dat deze gezelschappen hun RSZ-bijdragen te laat hebben betaald omdat de Vlaamse overheid de subsidies te laat heeft uitbetaald. Tijdens vorige debatten is gebleken dat het bijzonder moeilijk is om de subsidies sneller uit te betalen. We zouden eigenlijk eens met de RSZ over eventuele uitzonderingsmaatregelen moeten overleggen. Vooral voor de cultuur- en de welzijnssector is dit van groot belang. Ik besef uiteraard dat het hier een nationale bevoegdheid betreft.

Indien de Vlaamse overheid de subsidies te laat uitbetaalt, zou de RSZ de intresten op laattijdige RSZ-bijdragen eigenlijk moeten kwijtschelden. Nu gebeurt dat slechts in sommige gevallen. De betrokken gezelschappen zien zich soms verplicht om kaskredieten op te nemen. Aangezien kaskredieten duur zijn, subsidieert de Vlaamse overheid momenteel onrechtstreeks de banksector. We moeten een oplossing voor dit probleem vinden.

Vandenbossche

Het stadsbestuur van Gent heeft overleg met de drie aldaar gevestigde sociaal-artistieke projecten gepleegd en heeft in een krediet voorzien. De Vieze Gasten, die destijds uit de boot zijn gevallen, zijn als sociaal-artistiek project opgevangen. Het probleem van dit en andere gezelschappen zou in het kader van het kerntakendebat worden opgelost. Aangezien dergelijke problemen veeleer van lokaal dan van Vlaams belang zijn, zouden deze sociaal-artistieke projecten op het lokale niveau moeten worden gesubsidieerd. We weten echter allemaal dat het kerntakendebat nog lang niet is afgelopen.

In de betrokken steden is het niet duidelijk hoe het nu verder moet. De verantwoordelijke van het gezelschap Rataplan heeft dit niet zonder gevoel voor humor verwoord : 'Ik had hierover een vraag gesteld aan het college van burgemeester en schepenen. Nu is er toch wel geen college van burgemeester en schepenen meer, zeker.'

Mijnheer de minister, wat zal er in de toekomst gebeuren ? De oplossing zit vervat in het ontwerp van kunstendecreet. Hoe gaan we daar in de toekomst mee om ? Er wordt immers gesteld dat dit soort projecten veeleer van lokaal dan van Vlaams belang zijn. Het kerntakendebat is nog steeds aan de gang. Welke oplossing kan er echter ondertussen worden aangeboden ?

De voorzitter : De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben geen lid van deze commissie, maar ik volg wel het stedenbeleid. De meeste projecten waarover het gaat, situeren zich in kansarme buurten in steden. Uw voorganger zei terecht dat cultuur een basisheftboom is om het stedelijk weefsel te versterken. De projecten houden dan ook verband met het stedelijk beleid van de Vlaamse regering.

Ik wens hier de bezorgdheid te verwoorden van heel wat basiswerkers waarmee ik heb gesproken. In verscheidene steden wordt een debat gevoerd over de overgang van het SIF naar het stedenbeleid. Er wordt meer de nadruk gelegd op zichtbare en meetbare projecten. Die projecten waarin het meest wordt gewerkt met kansarmen en kwetsbaren in onze samenleving krijgen het daarentegen moeilijk. Men vraagt zich af of daar nog geld voor is.

Mevrouw Van Hecke heeft reeds gesproken over het projectmatige aspect van de huidige subsidies. De sociaal-artistieke praktijk verdraagt moeilijk het projectmatig werken. Met de betrokken groep wordt iets opgezet, wordt een – broos – vertrouwen opgebouwd. Ze worden aangesproken op hun mogelijkheden, en niet op hun tekorten. Er is een verschil tussen mensen leiden naar een voorstelling en ze effectief warm maken voor cultuurconsumptie en cultuurparticipatie.

Ik zal het probleem even illustreren. Voormalig minister Anciaux sloeg bij zijn aantreden de culturele sector om de oren met argumenten over hun maatschappelijke verantwoordelijkheid en de maatschappelijke relevantie van cultuur. In zijn jaarlijkse speech wees hij op het feit dat cultuur veel te veel een middenklasseverhaal was.

Die uitspraken zijn niet in dovemansoren terechtgekomen. Onder meer in Gent heeft het theaterhuis Victoria die uitdaging aangenomen. Het gezelschap heeft besloten niet zo maar goedkopere tickets aan te bieden om de sociale mix te vergroten, maar startte een tweede werking op. Daarbij werd gekozen voor de naam Victoria de Luxe. Er werd ook een professionele coördinator aangetrokken en eigen middelen werden geïnvesteerd.

Dat is echter niet het belangrijkste. Zaak is dat concrete projecten in de stad werden opgestart voor een aantal doelgroepen, zoals asielzoekers, niet-georganiseerde senioren, allochtone jongeren. Men is bezig met de opbouw van een nieuw stedelijk weefsel. Als het beleid dit zo belangrijk vindt, dan wil het theaterhuis een risico nemen, in de hoop dat in een toekomstgerichte financiering wordt voorzien.

Mijnheer de minister, als de betrokkenen me vandaag aanspreken over deze zaak, blijkt dat ze in totale onzekerheid leven en dat er een grote kans is dat ze hun werk moeten stoppen. Op zich is dat misschien niet zo erg voor het theaterhuis of voor de professional, maar wel voor de mensen waarmee hoopvolle projecten werden opgestart. Asielzoekers en niet-georganiseerde senioren werken aan een theatervoorstelling.

Mijnheer de minister, daarover moeten we vandaag discussiëren. Uw voorganger heeft iets in gang gezet. Hij heeft de mensen uit de cultuursector op hun verantwoordelijkheden gewezen. Ze hebben die ook opgenomen. Ze hebben een nieuwe schakel in de ketting van het stedenbeleid mee vorm gegeven. De Vlaamse regering en het Vlaams

Holemans

Parlement kunnen het niet maken om de betrokkenen in de steek te laten.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de heer Holemans heeft de link met het stedenbeleid gemaakt. Ik zou die willen maken met wat er gisterenavond is gebeurd : in de Bourlaschouwburg werd namelijk een benefiet gehouden ten bate van Rataplan.

De cultuur van een benefiet is bijna verdwenen. De jaren zestig en zeventig hingen aaneen van de benefietconcerten. Het is ook goed dat dit soort zaken wordt georganiseerd. Er wordt heel wat enthousiasme gecreëerd en een hele hoop mensen worden bij de zaak betrokken.

We moeten echter opletten dat er geen mistgordijn wordt opgehangen. De realiteit is immers dat de betrokkenen het water aan de lippen staat. Mijnheer de minister, u hebt tijdens de bezoeken ook de resultaten kunnen zien.

Ik sluit me aan bij de opmerkingen van de heer Vandenbossche en mevrouw Van Hecke. Laat die cultuur bestaan. De overheid moet er wel voor zorgen dat de vier poten onder de tafel blijven staan. Als een van de poten het begeeft, dan zitten we op een hellend vlak.

Er werd gesproken over verscheidene initiatieven. Ikzelf heb meer te maken met Rataplan en Roma in Borgerhout. Zoals de heer Holemans heeft gezegd, betekenen die initiatieven enorm veel voor het sociaal weefsel, want het zijn ontmoetingsplaatsen voor mensen.

Mijnheer de minister, ik moet u niet overtuigen van de zin van al die projecten. Ik pleit ervoor de acute en structurele noden op te lossen. Ik herinner u aan de uitspraak : 'A small step for a man, but a giant leap for mankind'. In dit geval gaat het over een zeer klein bedrag voor de regering, maar voor een gigantische som – enkele miljoenen – voor de organisaties in kwestie.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, soms zou ik graag de minister van de Wonderbaarlijke Broodvermenigvuldiging zijn.

De heer Jo Vermeulen : Uw voorganger was dat. *(Gelach)*

De heer Dirk Holemans : Hij is dan ook voortijdig ten hemel gestegen. *(Gelach)*

Minister Paul Van Grembergen : Dit is wel een vorm van heiligverklaring. *(Gelach)*

De heer Dany Vandenbossche : Dat betekent dat hij nog terugkomt. *(Gelach)*

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het kerntakendebat wordt afgerond tegen 25 april 2003. Iedereen aanvaardt principieel dat deze sociaal-artistieke projecten de verantwoordelijkheid zijn van de stad en niet die van het gewest. Ik wil daar niet mee zeggen dat ik me snel van de zaak af wil maken, wel integendeel.

Van bij de invoering van het reglement is duidelijk gesteld dat het een experimentele regeling was die tussentijds en na afloop van de periode zou worden geëvalueerd. Er zijn geregeld met diverse betrokkenen en met de adviescommissie tussentijdse evaluaties gehouden en er zijn ook bijsturingen gedaan. Na 3 jaar zou worden gezocht naar een decretale verankering. Dat was het plan.

De gedane financiële toezeggingen betreffen allemaal projecten die lopen tot ten laatste 31 oktober 2003. Dat is al duidelijk sinds de invoering van het reglement. Op basis van een eigen evaluatie samen met de administratie, en op basis van diverse gesprekken met organisaties uit de sector en de adviescommissie is de volgende lijn voor de toekomst uitgewerkt. Het beleid voor sociaal-artistieke projecten wordt, naar analogie met het beleid voor kunsteducatie, niet ondergebracht in een afzonderlijke decretale regeling die deze transversale materie sectoroverschrijdend regelt, maar het wordt wel ingebed in de verschillende decreten per beleidsveld.

In het ontwerp van kunstendecreet komt er een regeling voor sociaal-artistieke werkingen en projecten die zich op de kunsten oriënteren of er hun voedingsbodem in vinden. Het kan bijvoorbeeld gaan om sociaal-artistieke werkingen die verbonden zijn aan een theatergezelschap of een kunstencentrum. In het ontwerp van kunstendecreet zullen er drie mogelijkheden bestaan voor de sociaal-artistieke praktijk. Het kan gaan om een subsidie voor een werking met als kerntaak sociaal-artistie-

Van Grembergen

ke processen die wordt gesubsidieerd voor 2 of 4 jaar, bijvoorbeeld een theaterwerkplaats die uitsluitend theaterproducties maakt volgens een sociaal-artistieke methodiek. Daarnaast kan het ook gaan om een element in een beleidsplan van een bredere werking, bijvoorbeeld een theatergezelschap dat naast zijn reguliere werking ook sociaal-artistieke processen op touw zet. Ten slotte wordt ook voorzien in een projectsubsidie voor een organisatie die nog niet wordt gesubsidieerd op grond van het ontwerp van kunstendecreet en die een aanvraag indient voor de subsidiering van een project, zoals mevrouw Van Hecke aanhaalde, zelfs voor een individuele kunstenaar.

In het ontwerp van kunstendecreet is voorzien in specifieke beoordelingselementen voor de beoordeling van de sociaal-artistieke werking waarvoor een aanvraag wordt ingediend. In het beleidsveld Erfgoed zouden sociaal-artistieke projecten die met erfgoed bezig zijn, ook een beroep kunnen doen op de regeling voor de erfgoedprojecten. Omwille van de beperktheid hiervan zullen in deze projectenregeling geen specifieke bepalingen worden opgenomen over sociaal-artistieke erfgoedprojecten.

In het beleidsveld sociaal-cultureel werk bestaan er, naast de sociaal-artistieke projecten die sterk op kunstcreatie gericht zijn, ook heel wat sociaal-artistieke projecten die aansluiten bij de stedelijke ontwikkeling en het versterken van het lokaal sociaal weefsel. Het spreekt voor zich dat projecten die expliciet bezig zijn met wijk- en buurtontwikkeling ook een belangrijke voedingsbodem kunnen vinden in een lokaal beleid.

Vanuit die optiek is ervoor gekozen de banden tussen het lokaal beleid en de sociaal-artistieke praktijk nauwer aan te halen. Het lokaal cultuurbeleid moet hiervoor de toegangspoort zijn. De lokale cultuurbeleidsplannen maken het immers ook mogelijk verbanden te leggen met het lokaal beleid inzake stadsvernieuwing, huisvesting, lokaal sociaal beleid, veiligheid, enzovoort.

Uit de cultuurbeleidsplannen blijkt vandaag al dat gemeentebesturen inspelen op de nieuwe aandacht voor cultuurparticipatie, bijzondere doelgroepen en sociaal-artistieke processen. Ook de subsidie van 1 euro per inwoner voor bijzondere en vernieuwende initiatieven was bedoeld om deze evoluties te versterken.

In de ideale situatie worden de middelen voor sociaal-artistieke projecten op termijn gewoon toegevoegd aan de subsidies aan de gemeenten voor het lokaal cultuurbeleid en is de ondersteuning van de sociaal-artistieke projecten volledig ingebed in het lokale beleid. Omdat dit niet van vandaag op morgen kan, is een overgangsperiode noodzakelijk. Aangezien het ontwerp van kunstendecreet pas ten volle financiële effecten zal hebben vanaf 1 januari 2006 en de nieuwe cultuurbeleidsplannen opgemaakt worden in 2007 en ingaan vanaf 1 januari 2008, zal een overgangsperiode worden ingevoerd. Ik zal daartoe aan de Vlaamse regering vragen een nieuw reglement goed te keuren waarin deze overgangsperiode wordt uitgewerkt.

Wat ook de details zullen zijn van de regeling of de eventuele overgangsregelgeving, een aantal uitgangspunten staan nu al vast. In de eerste plaats zal zeker niet worden gekozen voor een scenario waarin de expertise die in de afgelopen jaren werd opgebouwd, zonder meer verloren gaat. Daarnaast zal elke nieuwe aanvraag sowieso het voorwerp uitmaken van een kwalitatieve beoordeling door een beoordelingscommissie.

Zoals gezegd, zal er een tijdelijke regeling komen in afwachting van de definitieve verankering van de ondersteuning in de verschillende decreten. Niet alle organisaties zullen in het ontwerp van kunstendecreet terechtkomen, en de toekomstige subsidiëring gaat over nieuwe aanvragen waarin de huidige gesubsidieerde organisaties formeel niet over verworven rechten beschikken. Een inschrijving ad nominatim is zeker niet te overwegen, alleen al omwille van het feit dat er zeker een kwalitatieve beoordeling moet zijn. In de toekomstige ondersteuning en de overgangsregeling zullen wellicht heel wat organisaties die vandaag worden gesubsidieerd, opnieuw in aanmerking kunnen komen.

Ik engageer mij er ook toe voor de organisaties die in 2003 worden gesubsidieerd, en die na de beoordeling van de nieuwe aanvragen ook in 2004 zullen worden gesubsidieerd, te voorzien in een oplossing voor de overbrugging van de laatste twee maanden van dit jaar. Dat was expliciet uw vraag. Ik heb daarvoor geen middelen ter beschikking in het cultuurbudget, maar ik wil wel op zoek gaan naar een oplossing met de voor cultuur bestemde middelen van de Nationale Loterij. U weet dat er weinig speelruimte is, en de middelen op de cultuurbegroting zijn helemaal vastgelegd. Toch zoek ik naar een oplossing en ik denk die te zullen vinden bij de Nationale Loterij. De verdeling onder de gemeenschappen zal echter pas deze zomer bekend zijn,

Van Grembergen

zodat ik er nog geen definitief voorschot kan op nemen.

Ik wil dit dus doen, maar ik moet weten welke middelen daarvoor ter beschikking staan. In elk geval zal Rataplan en De Vieze Gasten de gelegenheid worden geboden de moeilijke periode van november en december door te komen. Tot en met oktober kunnen ze nog werken. Ik streef ernaar voor de betrokken organisaties voor de maanden november en december 2003 een overbruggingsubsidie uit de loterijmiddelen vrij te maken, evenwaardig aan de subsidie die nu is toegekend. Dat wordt uiteraard berekend met twaalfden.

De definitieve, decretaal verankerde regeling maakt deel uit van het ontwerp van kunstendecreet en de beleidsperiodes in het ontwerp van decreet lokaal cultuurbeleid. Het gaat dus concreet om een nieuwe beleidsperiode die ingaat op respectievelijk januari 2006 en januari 2008 voor de cultuurbeleidsplannen. Voor de overgangsregeling zal ik alles in het werk stellen om ten laatste in mei een nieuw reglement en een nieuwe beoordelingscommissie voor te leggen aan de Vlaamse regering. Aanvragen zouden dan kunnen worden ingediend in juni, zodat alle projecten tegen eind juli zekerheid hebben over de ondersteuning vanaf volgend jaar. Het voorontwerp van reglement wordt maandag opgestuurd naar de gesubsidieerde organisaties, de Raad voor Cultuur en de huidige beoordelingscommissie met de vraag om voor het einde van de maand adviezen te brengen. Het zal ook op de website van de administratie Cultuur staan zodat iedereen het kan bekijken en becommentariëren.

Ik ben zelf naar Rataplan geweest en heb de Roma bezocht, evenals De Vieze Gasten en hun werking. Ik heb ongelooflijk veel appreciatie voor wat daar gebeurt. Daarom wens ik de moeilijkheden die ze nu hebben met deze middelen op te lossen zodat ze tot op het einde van het jaar deze zekerheid hebben. Ondertussen moeten de nieuwe aanvragen ingediend worden zodat in de overgangssituatie ook zekerheid kan worden geboden.

De Roma zelf is een ongelooflijk patrimonium. We moeten nagaan wat hiervoor kan gebeuren. Ik ga me nu nog niet uitspreken over cijfers.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de minister, ik dank u met veel overtuiging voor het feit dat u naar een creatieve oplossing zoekt om de problemen op korte en iets langere termijn op te lossen.

Ik blijf met een wat wrang gevoel achter over het feit dat de einddatum van het reglement van deze sociaal-artistieke projecten, namelijk oktober 2003, niet uit de lucht komt vallen. Dit was bekend. Er was in de teksten letterlijk opgenomen dat men na drie jaar voor een decretale basis zou zorgen, en eigenlijk moest dit voor het einde van die drie jaar gebeuren. Ik hoop dat men voor andere probleemsituaties niet meer zal moeten wachten tot persartikelen het vuur aan de schenen leggen.

Ik hoop alleen dat u de timing hard kunt maken zodat het werken met kaskredieten en het verrijken van de banken niet nodig zal zijn. Ik hoop dat de organisaties niet alleen zullen kunnen overleven, maar ook verder zullen kunnen leven, want dat is de bedoeling van dergelijke projecten die moeilijk in een strak keurslijf te wringen zijn. Ze doen zo'n waardevol werk dat er een kader moet zijn om dat te ondersteunen.

Mijnheer de minister, u zegt dat dit volgens uw invulling van het kerntakendebat thuishoort in het lokaal cultuurbeleid en dat er bij de latere toewijzing van middelen ruimte voor moet worden geschapen. Betekent dit dat het moet worden opgenomen in de cultuurbeleidsplannen en moet worden gerealiseerd met de middelen van deze plannen door de steden of gemeenten ? Of zal de overheid gekleurd geld geven om door te storten aan die sociaal-artistieke projecten ? Als het binnen het budget van 1 euro per inwoner moet gebeuren, zullen de meeste andere opdrachten vervallen, zij het dat de grootsteden Antwerpen en Gent dit binnen middelen van convenants kunnen opnemen. Ik zie niet goed in hoe u een en ander zult onderbrengen in dat decreet, tenzij het een onderdeel moet worden van de convenants.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mevrouw Van Hecke, u moet niet denken dat ik me heb laten beïnvloeden door de perscommentaren. Toen ik naar de Vieze Gasten en naar Rataplan ben gegaan, hebben we de boodschap en de cijfers gegeven zoals ze waren. We hebben geen verbloemd verhaal verteld dat alles OK zou zijn. Als men een moeilijke boodschap brengt, weet men dat daar reactie op komt. Toen heb ik al, zonder dit kenbaar te

Van Grembergen

maken, met mijn medewerkers gesproken over het zoeken naar een oplossing

Ik zag de dag nadien in de regionale berichten in de kranten dat Van Grembergen miraculeus het probleem van Rataplan en van de Vieze Gasten opgelost had. Dat is niet mijn manier van werken. We waren op de hoogte van de problemen. Ze hebben geageerd zoals ze dachten dat te moeten doen. Ik heb daar geen enkel probleem mee, zo werkt nu eenmaal de democratie. Binnen de gewone middelen heb ik geen oplossing. Ik kan het probleem alleen maar oplossen tot het einde van het jaar met middelen die van de Nationale Loterij komen.

Het ontwerp van decreet op het lokaal cultuurbeleid geeft een rechtsbasis om aanvullende convenants af te sluiten met gemeenten die een goedgekeurd cultuurbeleidsplan hebben voor de uitvoering van specifieke aspecten van dat cultuurbeleid. Op die manier wordt mogelijk dat de Vlaamse overheid met grotere steden, voor een aantal projecten die zich vooral inschrijven in een stedelijke ontwikkeling en minder in een artistiek proces, een totaalconvenant kan maken dat supplementair op de middelen waarin het decreet voorziet, een aanvullende dotatie geeft aan die steden, maar de beleidsruimte overdraagt aan die steden om dat zelf in te vullen. We verwachten dat die steden er zelf ook met eigen reguliere begrotingsmiddelen in zullen investeren. Het zal altijd een gedeeld verhaal zijn. Theoretisch zouden we dat op lange termijn helemaal moeten kunnen overschakelen, maar daar doe ik vandaag geen uitspraak over.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : U hebt het over het oplossen van de overgangstermijn van twee maanden voor Rataplan en de Vieze Gasten. Was dat bij wijze van voorbeeld ? Gaat het enkel over die twee en niet over alle andere ?

Minister Paul Van Grembergen : Het gaat over iedereen, maar deze twee voorbeelden spreken tot de verbeelding. Iedereen die in de nieuwe ronde vanaf 1 januari 2004 wordt gesubsidieerd en ook nu wordt gesubsidieerd, heeft een probleem voor die twee maanden. Al die organisaties zullen dat deel krijgen. Degenen die hun project stoppen uiteraard niet, en nieuwe ook niet.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het inschakelen van het Europees Centrum voor Restauratietechnieken voor kleine monumenten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het inschakelen van het Europees Centrum voor Restauratietechnieken voor kleine monumenten.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, heel wat vragen die we hier stellen hebben een concrete aanleiding, en dat is ook het geval voor deze vraag. Ik wil ze eerst situeren.

Zuid-Limburg en heel wat andere regio's hebben heel wat vierkantshoeven. Hierbij hoorde traditioneel een kapel. Het bewaren en restaureren van zo'n kapel zorgt voor heel wat problemen omdat ze in handen zijn van privé-eigenaars. Zij hebben deze kapellen niet nodig, maar zouden ze louter uit goodwill moeten onderhouden.

Een dergelijke kapel staat bijna op instorten in Diets-Heur. Na contact met de stad Tongeren om na te gaan wat we ermee konden doen – we hebben immers een erfgoedconvenant -, kwam het voorstel om samen te werken met het Europees Centrum voor Restauratietechnieken om de restauratie voor de eigenaars betaalbaar te houden. Toen bleek dat dit niet kan omdat het om privé-eigendommen gaat. Dat deel van de boerderij moet eerst worden overgedragen aan bijvoorbeeld de gemeente. Die is echter totaal niet geïnteresseerd, want ze heeft geen geld. De toestand zou trouwens veel te ingewikkeld worden. Wie moet wat betalen, om te beginnen de notariële akte.

Als we dit veralgemenen, wordt duidelijk dat de kleine en vaak niet-beschermde monumenten veel kopzorgen betekenen voor de eigenaars, voor de gemeenten en voor het monumentenbeleid in het algemeen. Onlangs verscheen in Mores, een tijd-

Van Cleuvenbergen

schrift voor volkscultuur, een artikel over cultureel erfgoed. Daarin las ik dat we de getuigen en sporen van onze geschiedenis moeten bewaren voor de toekomst. Ons erfgoed is als het ware ons testament.

Dergelijke kleine landschapssculpturen waren vroeger talrijk aanwezig. Enkele jaren terug werd een regeling voor beschermde kleine monumenten nog opgeheven. Nochtans vormen zij elementen van de cultuur van een samenleving, maar ook van toerisme en milieu. Voor veel mensen geldt een kapel als een plaats die ze willen bezoeken, voor anderen hoort ze bij de landschappelijke omgeving.

Het ECR ontstond als een tewerkstellingsproject, en werkt samen met Monumentenzorg, met alle organisaties die werkzoekenden begeleiden en met de bouwsector. Het centrum leidt mensen op voor een job in de bouw en brengt hen vooral restauratietechnieken bij voor kleine monumenten die dreigen uit te sterven.

Mijnheer de minister, ik wil u wijzen op een nieuw initiatief, de zogenaamde nabijheidsdiensten van minister Landuyt. In Tongeren hebben we die ook gekregen. Deze diensten werden opgericht met mensen uit de werkgelegenheidsprojecten van Toerisme. Ze staan in voor het onderhoud van fietspaden en doen kleine herstellingen. Het zou logisch zijn om deze mensen in te zetten voor de restauratie van kapellen. Dat werd uitgeprobeerd, maar het mislukte. Deze diensten werken zonder begeleiding, zonder enige kennis van restauratie, en dat werd dus een fiasco.

Werkzoekenden inzetten kan echter een oplossing zijn. Het is een nuttig leerproces voor hen en goedkoper voor iedereen. Monumentenzorg zou ermee gediend zijn. Het gaat om dossiers waar per kapel een bedrag van 50.000 tot maximaal 1 miljoen frank mee gemoeid is. De gewone bouwsector is dan ook niet geïnteresseerd, want die bedragen wegen niet op tegen de poespas die deze kleine werken meebrengen.

Ik wil u een vraag en/of voorstel voorleggen, mijnheer de minister. Volgens mij zou het zinvol zijn om kleine monumenten – niet alleen kapellen – in een gemeentelijk project of in het monumentenbeleid op te nemen. Er kunnen daarbij afspraken worden gemaakt met de lokale overheid en/of privé-eigenaars om de monumenten open te stellen en te onderhouden. Welke mogelijkheden ziet u voor de huidige eigenaars ? Ik heb het over niet-beschermde, maar wel geïnventariseerde monumenten die bij een project horen. Een eenvoudige mogelijkheid leek me het ECR, onder bepaalde voorwaarden. Dat wil ik benadrukken. We zouden een maximaal bedrag kunnen vastleggen en afspraken maken over de toekomst. Ik wil van u horen of u een andere creatievere oplossing hebt.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mevrouw Van Cleuvenbergen, ik apprecieer uw bezorgdheid over dit erfgoed. Er werd veel vernietigd in het verleden. We moeten proberen te behouden wat we nu nog hebben.

Het bij wijze van proef opgezette decreet van 18 mei 1999 over de bevordering van het onderhoud van het niet-beschermd onroerend klein historisch erfgoed van voormalig minister Martens, leerde mij dat er inderdaad een brede maatschappelijke behoefte voor de ondersteuning van dit specifieke erfgoed bestaat. Daarom heb ik beslist om zelf een nieuwe aanzet te geven tot deze ondersteuning, maar dan wel geïntegreerd in de bestaande regelgeving. Het voorontwerp van decreet voor de wijziging van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten is onder andere gericht op het aspect van onderhoud. Dit voorontwerp van decreet ligt momenteel voor advies voor bij de SERV. Daarna komt het naar de regering en na behandeling door de Raad van State wordt het ter goedkeuring voorgelegd aan het parlement. Dat moet nog dit jaar lukken.

Met deze voorziene wijziging van het decreet van 3 maart 1976 kunnen werkzaamheden aan kenmerkende erfgoedelementen die niet als monument zijn beschermd, maar gelegen zijn in beschermde stads- en dorpsgezichten, worden ondersteund. Ook kleinere onroerende erfgoedelementen – die al dan niet gelegen zijn in een beschermd landschap, stads- of dorpsgezicht of deel uitmaken van een als monument beschermd groter onroerend goed – maar zonder twijfel waardevol zijn vanuit artistiek, landschappelijk, historisch, wetenschappelijk, industrieel-archeologisch en volkskundig oogpunt – zullen in aanmerking komen voor financiële ondersteuning via de onderhoudspremieregeling.

Wat uw persoonlijke bekommernis voor het ECR aangaat, lijkt het mij inderdaad wenselijk dat het zijn statuten niet te beperkend opvat door enkel aan te sluiten op overheidsinitiatieven. We kunnen

Van Grembergen

daar zelf niet op inspelen aangezien het een privé-organisatie is. De afdeling Monumenten en Landschappen, die rechtstreeks onder mijn bevoegdheid valt, is zelf vrijwel nooit eigenaar van beschermde monumenten en treedt bijgevolg niet op als bouwheer van restauratiewerkzaamheden.

In welke mate lokale of bovenlokale beleidsinstanties of privé-personen uw specifiek initiatief via het ECR wensen te steunen, behoort niet tot mijn bevoegdheden. Het ECR is een VZW en wordt niet betoelaagd door mijn diensten of door Monumenten en Landschappen. Het nieuwe ontwerp van decreet zal uw verzuchtingen realiseren.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Moet het in een gemeentelijk project in verband met toerisme opgenomen zijn ?

De voorzitter : De plaats is niet belangrijk, de argumentatie wel.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik wist uiteraard dat het ECR een VZW is, maar ik weet ook dat men sterker staat om eventueel de statuten te wijzigen indien het beleid een duidelijke incentive geeft. Ik heb geen overzicht van wat er vroeger met de middelen gebeurde, maar vaak gaat het om bedragen die zo klein zijn dat bouwondernemingen minder geïnteresseerd zijn in de kleine monumenten. Misschien is het goed dat het ECR nauw samenwerkt met de dienst Monumenten. Die samenwerking moet blijven in de toekomst.

Minister Paul Van Grembergen : In de decreten in verband met Monumenten en Landschappen worden steeds meer middelen vastgelegd die niet kunnen groeien. Dat is een voordeel, want dan is het duidelijk binnen welke grenzen er wordt gewerkt. Het nadeel is dat ik bij plotse problemen bijna geen ruimte meer zal hebben om financiële middelen te geven.

De brand in het Atheneum van Antwerpen heeft grote schade veroorzaakt. Het gebouw is eigendom van de overheid en valt onder de algemene verantwoordelijkheid. Ik zal dus moeten nagaan welke oplossingen we daarvoor kunnen vinden in de toekomst.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over een evaluatie van de e-VRT-projecten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over een evaluatie van de e-VRT-projecten.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is niet de eerste keer dat we het in deze commissie hebben over deze problematiek, en meer specifiek over het proefproject in Schoten. Bij de evaluatie van de beheersovereenkomst met de VRT besteden we altijd veel aandacht aan radio en televisie en veel minder aandacht aan de e-VRT-projecten. Uit de beheersovereenkomst blijkt echter dat er in de toekomst nog heel veel middelen in e-VRT-projecten kunnen worden geïnvesteerd, en daarom denk ik dat we ook daar regelmatig aandacht aan moeten besteden.

Mijnheer de minister, via de beheersovereenkomst kent de overheid financiële middelen toe aan de VRT. Die overeenkomst bepaalt ook dat de VRT u voor 31 januari 2003 een rapport moest voorleggen over de werking en de resultaten van de e-VRT-projecten. Bij een positieve evaluatie zouden de middelen die in artikel 11 van de beheersovereenkomst staan, verder beschikbaar blijven.

Als we een overzicht maken van de in de beheersovereenkomsten voorziene middelen voor e-VRT voor 2001 en 2002, komen we uit op een bedrag van 700 miljoen frank. Als er straks groen licht wordt gegeven, komt daar nog eens 1,6 miljard frank bij. Het hele e-VRT-project is dus al 2,3 miljard frank waard.

Artikel 7 van hoofdstuk III van de beheersovereenkomst gaat over de e-VRT-opdrachten. Als onderzoeks- en ontwikkelingsforum van de VRT definieert, begeleidt en implementeert e-VRT op lange termijn projecten die betrekking hebben op de verrijkte en interactieve media en die worden overge-

Decaluwe

bracht via allerlei eindgebruikertoestellen en via de televisie in het bijzonder.

De beheersovereenkomst omschrijft de onderzoeksprojecten MPEG, ASP en het programma Digitaal Thuisplatform waarmee interactieve televisie in Vlaanderen zou worden geïntroduceerd. Op dit ogenblik loopt in dit verband een proefproject in Schoten. Dat project heeft in het verleden al vertraging opgelopen omwille van een aantal technische mankementen. Nu loopt het waarschijnlijk wel vlot, maar als dat niet zo is, zal ik het straks wel vernemen. Ik heb al gezegd dat er aanzienlijke budgetten worden en kunnen worden vrijgemaakt voor die innovatieprojecten.

Mijnheer de minister, voor het proefproject Digitaal Thuisplatform ontwierp de VRT zelf een speciale settopbox. De motivatie daarachter was onafhankelijk blijven van een fabrikant. U hebt in de commissie en op allerlei studiebijeenkomsten al gezegd dat Vlaanderen hiermee een pionier zal zijn.

Wie de vakliteratuur naleest, weet dat de grote marktspelers in deze branche reeds jaren met kant-en-klare oplossingen werken. Ik denk dan aan Canal+ in Frankrijk. Hun oplossing zou blijkbaar helemaal compatibel zijn met het VRT-platform. De onafhankelijkheid van de fabrikant is hier dus de belangrijkste factor, maar met die factor moeten we mijns inziens geen rekening houden.

De grote marktspelers beschikken over kant-en-klare oplossingen. Bij hen kan de VRT dus een settopbox en bijbehorende software aanschaffen tegen een fractie van de huidige ontwikkelingskosten. Indien de VRT dat zou doen, zou er meer aandacht naar het hoofddoel van het project kunnen gaan, namelijk nagaan hoe een Vlaamse kijker reageert op interactieve televisie.

Ik heb verschillende contacten gehad en we hebben al een demonstratie meegemaakt. Ook prins Filip heeft al een demonstratie meegemaakt. De vraag is natuurlijk hoe echt die laatste demonstratie was, in die zin dat ik denk dat er geen transmissie bij was.

De voorzitter : Er is ons gezegd dat er transmissie bij was, maar we kunnen dat uiteraard niet zien.

De heer Carl Decaluwe : Ik heb het over de demonstratie die de prins te zien kreeg.

De VRT heeft ook proeven gedaan om De Nationale Test interactief te maken. De resultaten daarvan waren uiterst minimaal.

We hebben ook een demonstratie te zien gekregen in verband met films op aanvraag, maar nu blijkt dat dat niet werkt. Te lange filmfragmenten zorgen blijkbaar voor problemen. Het aanbod van extra video-informatie wordt daarom beperkt tot maximaal 20 minuten.

De testen in verband met het op een gebruiksvriendelijke manier op televisie aanbieden van internetsites en om via de televisie aan e-government te doen, zouden zijn gestopt. Klopt dit ?

Het doel van het ASP-project is om de gebruikers via een terminal op de VRT-servers te laten werken. De ASP is verantwoordelijk voor de aankoop en het onderhoud van de infrastructuur en de softwaretoepassingen om een min of meer gestandaardiseerde dienstverlening aan geïnteresseerde bedrijven tegen een periodieke vergoeding te verzorgen.

De VRT meent daarenboven dat er een platform moet worden ontwikkeld voor de audiovisuele media in Vlaanderen volgens het ASP-model, waardoor de Vlaamse overheid via de openbare omroep de productie van lokale media kan ondersteunen. Het ambitieuze ASP-project werd in de beheersovereenkomst in drie fasen ingeschreven. Eind januari zou aan de minister een rapport worden voorgelegd over de werking en resultaten van een pilootproject, de uitgewerkte basisstructuur en de eerste implementatie waarbij vijfhonderd gebruikers op de ASP-infrastructuur zouden worden aangesloten. Dat evaluatierapport is van cruciaal belang omdat het de hefboom moet zijn om in de toekomst al dan niet meer middelen vrij te maken voor ASP-ontwikkeling. U hebt bij de opmaak van de beheersovereenkomst gezegd dat er bijsturingen kunnen komen als er problemen zijn. Ik hoor nu dat het ASP-project met zware technische problemen kampt.

Mijnheer de minister, het gaat om belangrijke sommen overheidsgeld. Het is dan ook belangrijk dat de commissie volledig inzicht krijgt in de materie. Welke firma stond in voor de programmering van het digitaal thuisplatform ? Welke criteria werden gehanteerd bij de selectie ? Kan het bedrijf genoeg technische knowhow en ervaring voorleggen ? Wat omvat de opdracht precies ? Waarom is er nooit een openbare aanbesteding gebeurd ? Welke prijs werd overeengekomen voor de opdracht ? Wie zijn de partners van e-VRT voor de projecten 'digitaal

Decaluwe

thuisplatform' en 'ASP' ? Wat impliceren deze samenwerkingsverbanden op financieel vlak ? Hoe wordt dit opgevolgd ? Welke toeleveringsfirma staat in voor de programmering van ASP ? Voor welke opdracht en op welke manier is het bedrijf gecontracteerd met de VRT ? Wat is de kostprijs van deze programmeringsopdracht ? Waarom werd hiertoe geen openbare aanbesteding uitgeschreven ?

De settopbox die e-VRT zelf ontwikkelde, zou de consument 1.000 euro kosten. Er wordt beweerd dat dit toestel niet meer is dan een verbeterde videorecorder. Wat kan het toestel en wat zal het kosten ? Hoe zal de VRT het aan de man brengen ? In welke mate is er al onderzocht of interactieve televisie gewild en noodzakelijk is ? De directeur van Canal + zegt dat zij zaken ontwikkelen vanuit het oogpunt van de kijker. Ik heb de indruk dat de VRT dingen oplegt en dat de kijkers maar moeten volgen, wat natuurlijk een heel andere benadering is. Als er onderzoek is gebeurd, wat waren de resultaten ? Zo neen, vindt u het niet opportuun dat er onderzoek gebeurt ?

Mijnheer de minister, hoe motiveert u de taak van de openbare omroep als technologieontwikkelaar met overheidsgeld ? Hoe motiveert u dat de openbare omroep met dit ASP-dienstenaanbod de privé-markt zal verstoren ? In welke mate wordt de Vlaamse audiovisuele sector betrokken bij het project ? Deelt u de overtuiging dat een grondige evaluatie van alle projecten van e-VRT niet zou misstaan, vooral gezien de vele technische euvels en de grote som overheidsgeld ? Zo ja, hoe en door wie zal deze evaluatie gebeuren ? Wat is de timing ? Wat heeft ASP sedert de oprichting reeds gerealiseerd en gekost ? Ontving u eind januari het rapport van de werking en de resultaten van de eerste implementatie van ASP, zoals de beheersovereenkomst oplegt ? Zo ja, wordt dit rapport ter beschikking gesteld van het Vlaams Parlement ? Hebt u al beslist om al dan niet middelen vrij te maken ?

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit doet me denken aan een artikel dat ik in de jaren zeventig ooit heb gelezen over het verschil tussen techniek en technologie. Technologie ontwikkelt zichzelf. Er worden dingen uitgevonden en daar worden dan toepassingen voor gezocht op de markt. Bij techniek wordt naar een oplossing gezocht voor een concreet probleem. Dat is een belangrijk verschil. In hoeverre genereert de technologie zichzelf en wordt naar toepassingen gezocht ? In hoeverre wordt op een bepaalde vraag ingegaan om er een oplossing voor te vinden ? Dit debat overstijgt deze interpellatie, maar ik vond het toch een belangrijke opmerking.

De voorzitter : Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans : De heer Decaluwe heeft gelijk dat de overheid al heel wat geld heeft geïnvesteerd in dit project. Mijn vraag is of de privé-markt hier nog een rol in kan spelen.

De voorzitter : Ik wil zelf nog twee opmerkingen maken. Enerzijds is het belangrijk dat de commissie dit project evalueert, anderzijds heeft de VRT altijd heel open kaart gespeeld. Het is ook een heel technische materie. Ik verneem van collega's dat ze onder de indruk zijn van het feit hoe men erin slaagt om van televisie naar een digitale werking over te schakelen en omgekeerd. De vragen van de heer Decaluwe zijn daarom niet minder terecht.

Eigenlijk zouden ook de leden van de commissie voor Economie aanwezig moeten zijn, omdat daar alle materies worden besproken die met innovatie te maken hebben. Een deel van de middelen komt van het innovatiebudget. Een vraag is hoe bedrijven mee kunnen genieten van deze innovatieontwikkeling. De heer Decaluwe vraagt of het wel de opdracht van de VRT is om concurrentie te betekenen voor grote merken. Dat is meer het soort vraag dat thuishoort in de commissie voor Economie. We moeten daar bij de evaluatie het onderscheid in blijven maken.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, ik had u inderdaad toegefluisterd dat we in de verkeerde commissie zitten, maar laten we dit als een vormfout beschouwen. Iedereen is welkom om het debat te volgen.

De voorzitter : Het gaat toch om de VRT.

Minister Dirk Van Mechelen : Het gaat om e-VRT, wat een innovatief project is dat volledig wordt gefinancierd vanuit wetenschapsbeleid en niet vanuit media.

Van bij mijn aantreden op 13 juli 1999 heb ik het altijd als een prioriteit beschouwd om tussen een aantal bevoegdheidsdomeinen synergie tot stand te

Van Mechelen

brengen. Een mooi voorbeeld van een dergelijke synergie tussen economie en ruimtelijke ordening is het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie, waarbij we voor het eerst in de economie ruimtelijk zijn gaan denken, en in de ruimtelijke ordening voor het eerst economisch gaan denken zijn.

Ook tussen andere sectoren hebben we synergie nagestreefd, bijvoorbeeld tussen economie en wetenschapsbeleid. Ik denk in dit verband aan het verder ontwikkelen van het project Flanders Drive of aan het goedkeuren en opstarten, in samenwerking met de sector van de werktuigkunde, van Flanders Mechatronics Industries. Verder denk ik aan het project dat we inzake logistiek opgestart hebben met het Instituut voor de Logistiek, waarbij we synergieën tot stand proberen te brengen tussen de verschillende facetten van het beleid.

Met betrekking tot het innovatiebeleid verwijs ik naar onze grote kennisinstituten die tot de wereldtop behoren, bijvoorbeeld naar het IMEC, het Interuniversitair Micro-Elektronica Centrum, waar we morgen de eerste steen leggen van de nieuwe cleanroom, die ons zal toelaten onderzoek uit te voeren op 300 mm-wavers. Tussen dergelijke onderzoeksinstellingen proberen we synergieën en doorgedreven samenwerking tot stand te brengen. Zo streven we ernaar de micro-elektronica te laten profiteren van de kennis van een ander groot instituut, namelijk het Vlaams Interuniversitair Instituut voor Biotechnologie. Op die wijze komt een goede synergie tot stand tussen biotechnologie en micro-elektronica. We hebben daarbij het voorbeeld voor ogen gehouden van Dresden, waar men bezig is met het maken van combinaties inzake biomotoren.

Een andere 'cross approach' is die tussen media en innovatie. We stelden immers vast dat vanuit de mediasector nauwelijks innovatieve projecten werden ingediend bij het IWT. Het enige project dat we zelf hebben opgestart in het kader van de steun aan de geschreven pers, is het ondersteunen van de digitalisering van de redacties. Tot en met dit jaar hebben we daar vrij aanzienlijke budgetten voor uitgetrokken. Voor het overige geniet die mediasector enkel de klassieke economische-expansiesteun voor het moderniseren van de drukkerijen. Voor de rest werd geen enkel project ingediend bij het IWT.

Op de vooravond van de 21ste eeuw, toen internet in volle expansie was, hebben we ons gebogen over de vraag hoe we de digitale kloof zouden kunnen overbruggen, of toch op zijn minst verkleinen. Ik hoorde deze morgen toevallig op het radionieuws dat slechts 36 of 38 percent van de Vlaamse gezinnen op het internet aangesloten is. Ondanks al onze inspanningen via scholen en bibliotheken, moet ik vaststellen dat die digitale kloof heel groot blijft. In het najaar van 1999 zijn we daarom nagegaan – samen met mensen als de heer De Graeve, de heer Zeeuwts en mevrouw Claus – hoe de overheid, via de openbare omroep, mee zou kunnen helpen aan het overbruggen van die digitale kloof.

In het voorjaar van 2000 hebben we dan een bezoek gebracht aan Silicon Valley. We hebben toen alle grote constructeurs – waaronder Microsoft en SAP – de mogelijkheid gegeven om toelichting te geven op hun visie op het media- en digitale landschap. Zij hebben daarbij een presentatie gegeven van hun producten en kennis. Toch zijn we teruggekeerd met de overtuiging dat we daar zelf aan moesten bouwen, vermits kant-en-klare oplossingen niet voorhanden bleken te zijn.

Uitgaande van het nuchtere feit dat in 99,99 percent van de Vlaamse woningen een televisie staat, ja zelfs dat pakweg elk ziekenhuisbed of studentenkot tegenwoordig op een televisie aangesloten is, hebben we ons dan gebogen over de vraag hoe we de televisie kunnen gebruiken om het internet binnen te brengen. Op dat ogenblik was de grote hype om televisie op internet te brengen, maar daarbij verloor men uit het oog dat men daardoor de televisie bij die beperkte groep van 38 percent bracht. Eind 1999 en begin 2000 gingen we daarom de uitdaging aan om de massa informatie via het internet en het world wide web naar de televisie te loodsen en dus via televisie toegankelijk te maken.

In de beginperiode heeft het ons nogal wat moeite gekost om de mensen die met dat project bezig waren, van die strategie te overtuigen. Sommigen zijn daarom zelfs opgestapt, omdat zij de omgekeerde weg wilden bewandelen, namelijk televisie op internet brengen. De heer Goyvaerts, VRT-projectadviseur, die hier naast mij zit, kan daarvan getuigen. Het is in die filosofie dat het e-VRT-beheerscontract tot stand is gekomen.

Vooraleer uw concrete vragen te beantwoorden, wens ik toch eerst een aantal zaken te verduidelijken. Er werd hier immers geïnsinueerd dat er met overheidsopdrachten werd gesjoemeld, en dat is iets waar ik absoluut niet van hou. Ik zal dat dan ook kordaat tegenspreken met een aantal 'facts and figures'. U kunt van mij zoveel gegevens en cijfers krijgen als u denkt nodig te hebben om trans-

Van Mechelen

parantie te creëren. Denk maar aan de vereffening van Gimvindus.

De VRT heeft niet zelf een settopbox ontworpen. Het is de firma Siemens die een settopbox op maat heeft gemaakt, gebaseerd op een lastenboek waarop via openbare aanbesteding alle geïnteresseerden konden inschrijven. Ik verwijs heel concreet naar de algemene offerteaanvraag voor levering van settopboxen voor DVB-T-ontvangst, besteknummer 255J0l002. De fabrikanten van zogenaamde kant-en-klare oplossingen – waarbij ik er wel op wijs dat we in de tijd naar het jaar 2000 moeten terugkeren – waren niet geïnteresseerd in ons project omdat zij dit soort toestellen niet bezaten, maar ook omdat ze geen toestellen op maat wilden maken. Hier moest dus een prototype worden gemaakt van een settopbox, op grond van een lastenboek dat door de VRT was opgesteld. Daarbij was het de bedoeling zo veel mogelijk applicaties uit te testen in de testbank van Schoten. Het was dus geenszins de bedoeling om een kant-en-klaar boxje te maken, net zoals die vandaag op de markt worden gebracht in samenwerking met, bijvoorbeeld, Belgacom. Ik stel in dit verband wel vast dat de settopboxen die Belgacom op de markt brengt, niet verkocht worden in de Belgacom-boetieks, maar wel in de buurt van de speelgoedafdeling van de Carrefours. Daar houden we ons niet mee bezig. Neen, we zijn bezig met een bijzonder geavanceerde settopbox, die uiteindelijk tal van diensten en faciliteiten mogelijk moet maken, waarbij de harde schijf essentieel is.

'Video on demand' is op deze box wel degelijk mogelijk. Momenteel experimenteert Belgacom met een volledig aanbod langspeelfilms die via de settopbox door de mensen uit Schoten kunnen worden gedownload.

In de inleiding werd gesteld dat ASP met zware technische problemen kampt. Hiervan is geen sprake. Integendeel, de wetenschappelijke opvolgingscommissie die het project begeleidt, sprak recent nog haar waardering uit voor de gerealiseerde technologische ontwikkelingen. Zoals u misschien weet, zitten in die opvolgingscommissie onder meer mensen die aangeduid zijn door het meest vermaarde lab dat op dat vlak in het Vlaams universitair landschap bestaat, namelijk dat van de Gentse professor Lagasse.

De programmering van het digitaal thuisplatform gebeurde door een VRT-redactie onder leiding van de heer Suetens. Dit is trouwens de man die ons te woord heeft gestaan bij onze bezoeken aan de VRT. Ik geloof dat deze commissie reeds drie demonstraties heeft gekregen, zodat we hier nog moeilijk van een monster van Loch Ness kunnen spreken. Een en ander werd immers 'in real time' gedemonstreerd.

Er werd wel samengewerkt met externe firma's – onder meer StreamCase en JCS – om een aantal applicaties en softwarepakketten te ontwikkelen. Deze firma's werden geselecteerd op basis van de beschikbare knowhow en ervaring, en de bereidheid om mee te doen aan dit project. Daar het hier gaat over louter onderzoeks- en ontwikkelingsprojecten is het niet mogelijk om dit te doen via aanbestedingen. Zo werkt dat niet. In een innovatief beleid zoekt men alliantiepartners, die meewerken en mee applicaties en software willen ontwikkelen. Dat gebeurt trouwens met een aantal afspraken met betrekking tot de 'sources' die worden gecreëerd.

Dan was er de tweede vraag. U weet dat we begonnen zijn met het digitaal thuisplatform. Die ondertekening vond plechtig plaats bij het afsluiten van de e-VRT-beheersovereenkomst, met de heer De Graeve van de VRT en met wijlen de heer Goossens van Belgacom, dat een partner was. Die partners hebben geen exclusiviteit. Ik heb dit al een paar maal gezegd in de regering : toen we het e-VRT-project hebben opgestart, was Telenet noch bekwaam noch bereid om mee te doen aan dat project. Mocht u daaraan twijfelen, dan kunt u dit vragen aan de heer Blomme, die betrokken was bij al die gesprekken.

Ons contract met Belgacom is van tijdelijke duur, namelijk de duur van het project plus 3 maanden. De opstelling in Schoten wordt zeker tot midden 2003 zonder bijkomende middelen behouden. De middelen die ter beschikking waren gesteld voor de termijn tot eind 2002 volstaan om dit project voort te zetten tot midden 2003. Siemens heeft daar trouwens een extra inspanning gedaan, als gevolg van de technische moeilijkheden met de settopbox.

De financiële bijdrage die alliantiepartner Belgacom levert aan e-VRT werd contractueel vastgelegd op 107 miljoen frank. Technisch beschikken we daardoor over het beste netwerk, over de knowhow en operationele ervaring, zowel met netwerken als met service centres. De bijdrage van de hele groep van Belgacom als multidisciplinaire partner op het vlak van data en telecommunicatie, mobiel en via internet, was in het e-VRT-project absoluut nodig en welkom.

Van Mechelen

Het lijkt me overigens ook niet slecht dat een televisieomroep en een telecommunicatieoperator samenwerken. ADSL en digitale terrestriële televisie kunnen wel degelijk samengaan. Bij mijn weten is het de eerste maal dat het op die schaal is getest. Ik kan u alleen maar verzekeren dat het meer dan behoorlijk werkt. Maar laten we duidelijk zijn : we werken daar met prototypes, nieuwe toepassingen en nieuwe software. Dit is een innovatieproject. Mocht het kant-en-klaar functioneren, dan stond het nu in de supermarkt. Neen, we zijn dit aan het ontwikkelen.

Mijnheer Decaluwe, ik moet u formeel tegenspreken terzake : we zijn vooral aan het bekijken welke applicaties de burger benut op dit platform. Wil de burger films of verrijkte informatie ? Het gaat hier over teletekst tot de zoveelste macht. Gaat de burger na een item in het televisiejournaal over Irak naar een Terzake-item over hetzelfde onderwerp of een andere bron van verrijkte informatie ? Gaat hij via zijn televisietoestel op het web surfen ? Gaat hij zo reizen boeken ? We hebben zo bijvoorbeeld vastgesteld dat een 70-plusser via e-VRT, dus via televisie, zijn reis naar het buitenland heeft geboekt.

We zien dus dat een aantal mensen daar toch mee bezig zijn. We meten die belangstelling. Ik heb in de commissie toegelicht hoe dit gebeurt. Die gezinnen zijn uiterst zorgvuldig geselecteerd, om dit te kunnen extrapoleren naar de Vlaamse bevolking.

Dan was er de derde vraag. De ASP werd technologisch-conceptueel volledig binnen de VRT ontwikkeld. Dit is een van de schitterendste staaltjes van technologieontwikkeling die bij de VRT zelf is gebeurd. Ik geloof dat de commissie dit nog niet heeft bezocht, maar ik nodig u bij deze allen uit om die stand van zaken van de ASP eens te komen bekijken. Ik zal dat bespreken met de heer Mary. Wat daar ondertussen is gerealiseerd, is indrukwekkend.

Voor de levering van diensten wordt samengewerkt met Porthus, voorheen EurASP. Porthus werd geselecteerd op basis van een openbare aanbesteding. Het ging hier over het bestek inzake levering van diensten bij het ontplooien van een mediaportaal volgens een ASP-concept. Het besteknummer was IT50. Het gaat hier om een raamcontract waarbinnen opdrachten in functie van de noden kunnen worden uitgevoerd. Het is onze bedoeling om, met e-VRT als locomotief, een aantal Vlaamse softwarebedrijven op een dergelijk niveau te brengen dat ze software kunnen ontwikkelen die ze wereldwijd op de markt kunnen brengen. We slagen daar ook in. Een van onze alliantiepartners van vorig jaar die mee in de boot zijn gestapt, is Real Software. U moet eens met de verantwoordelijken van dat bedrijf gaan praten : ze zijn daar razend enthousiast over.

Dan was er de vraag over de settopboxen en het gebruikersonderzoek. Dat onderzoek is volop bezig. Op het einde van dit experiment zullen we de resultaten kenbaar maken. We krijgen stilaan een vrij goed inzicht in wie wat waarvoor gebruikt. Zo stellen we vast dat de testgroep van de lagergeschoolden die niet beschikken over een internetverbinding via de PC, wel degelijk een beroep doet op de televisie om op het web te surfen, terwijl hoger opgeleiden daarvoor resoluut grijpen naar de PC en de internetaansluiting. Het was de bedoeling van ons experiment om dat empirisch vast te stellen.

Met e-VRT en het op televisie brengen van internet mikken we dus op een doelgroep in Vlaanderen van meer dan 60 percent. Die mensen die vandaag in Vlaanderen geen PC of internetaansluiting hebben, zullen dat volgens mij ook de volgende 10 jaar niet hebben. Daarom is die televisie zo belangrijk. Er werd gewerkt met testpanels aan de universiteit. Zo werden er 100 mensen boven een bepaalde leeftijd uitgenodigd om met de monitor te werken en kritiek te leveren.

Dit alles moet heel erg gebruiksvriendelijk zijn. Mijn lieve moeder van 73 moet ooit kunnen worden verleid tot het gebruiken van dat toestel om zich op het web te begeven en dit te ontdekken, en om e-mails te sturen naar haar kleinkinderen. Daarvoor dient dat. Dat testen we uit, daarvan meten we de successen en wat kan en niet kan.

Nu gaan we, samen met VTM, Interkabel, Telenet, VRT en VT4, nog een stap verder. We onderzoeken de problematiek van de interoperabiliteit. We hebben iets op gang gebracht – iemand moest dat doen. In 2000 was dit geen gemakkelijke boodschap, maar ik neem aan dat in 2005 iedereen dit wel zal hebben begrepen. Met de VRT hebben we die taak op ons genomen. We onderzoeken dus of de Vlaming nu op interactieve televisie zit te wachten, en wat hij daarvan precies verlangt. Daarover wordt enorm veel gepraat met de commerciële omroepen.

Zelf ben ik enkele weken geleden door Medianet uitgenodigd om mijn visie te geven op de toekomst van de digitale televisie in Vlaanderen. Dit gaat

Van Mechelen

enorm ver. Daar waren ook heel wat mensen van productiehuizen aanwezig, waaronder de heer Jambers. Na die uiteenzettingen en die demonstraties zijn ze wellicht tot het inzicht gekomen dat ze dan ook andere formats moeten aanleveren. Als ze formats leveren die wij in een Vlaams interactief digitaal televisielandschap kunnen brengen, en we hebben een voorsprong op Europa, dan zijn dit formats voor Europa en de wereld. De mensen van de productiehuizen zagen meteen in dat ze dan anders moeten gaan denken en op termijn hun producten anders moeten ontwikkelen.

We staan hier dus voor een boeiende uitdaging. We bevinden ons nog in een testfase : daarover moeten we ons geen illusies maken. Dit zal niet volgend jaar in alle Vlaamse huismakers staan, want dit vergt tijd en integratie, maar persoonlijk meen ik dat dit een 'killer application' kan worden, zoals de CD-rom dat was, op voorwaarde dat we goed weten wat we willen bereiken en hoe we dit op de markt brengen.

Ik ben degene die de minister-president, die verantwoordelijk is voor e-government, samen met de heren Stroobants en Victor, de secretarissen-generaal die belast zijn met e-government, en de e-gov-manager, eind juli bijna manu militari heeft verplicht om mee te gaan naar de VRT, om kennis te nemen van datgene waarmee we bezig zijn. Om een heel eenvoudig voorbeeld te geven : de aanpassing van de portalsite van Vlaanderen moet zo gebeuren dat die morgen zonder enige bijkomende kost op tv kan komen. De portalsite van Schoten zit al op tv. De overheid moet met e-government op een andere manier leren denken. Als we concepten maken van interactieve dienstverlening aan de burger, dan moet dat zo gebeuren dat de formats ook op de tv kunnen functioneren. Tegen 2005 moeten front- en backoffice volledig op elkaar vallen.

Wat de motivering van de taak van de VRT betreft als technologieontwikkelaar en als aanbieder van een ASP-dienstenaanbod, is mijn antwoord kort. We vieren dit jaar 50 jaar Vlaamse televisie. Het was 50 jaar geleden niet mogelijk dat een privépartner dat concept van televisie zou ontwikkelen. Zo is het commercieel ook heel zwaar voor een privé-bedrijf dat winst moet maken om dergelijke bedragen te investeren in technologieontwikkeling.

De Vlaamse Gemeenschap heeft de kans om dingen op de markt te brengen waardoor een volledig nieuw landschap wordt ontwikkeld. We hebben het dan over een nieuwe business van honderden miljoenen euro per jaar. Het is de opdracht van de Vlaamse overheid om hierin te investeren en nieuwe perspectieven te creëren.

Toen de Vlaamse regering dit beslist heeft, begin 2000, lag die beslissing in de lijn van de besluiten van de Top van Lissabon. Daar werd beslist om een verantwoord en technologisch up-to-date mediaplatform in Vlaanderen uit te bouwen. Momenteel worden er ook ASP's uitgebouwd door de banken en door de petroleumsector. Wij hebben de ambitie om een ASP uit te bouwen voor media Vlaanderen, niet voor de VRT. Ik ben trouwens vragende partij om in de loop van het jaar de naam e-VRT te wijzigen. We bevinden ons nu in die fase waarin we nieuwe partners aan boord brengen waardoor we de naam e-VRT stilaan kunnen verlaten en het uiteindelijke doel van ons project kunnen bereiken.

Het gaat hier dus om een mediaplatform dat een aantal facilitaire platformen voor heel de sector van de Vlaamse audiovisuele mediabedrijven moet creëren. Het is de bedoeling dat de regionale omroepen, de lokale omroepen, de productiehuizen, enzovoort allemaal op dat ene platform kunnen komen : het ERP-platform of het Enterprise Resource Planning-platform.

Het gaat hier over de oprichting van een ASP. Dit is een levering van op software gebaseerde diensten waarvan klanten en bedrijven van op afstand gebruikmaken via netwerk. Zo zal het voor mensen die films ondertitelen mogelijk worden om dat thuis te doen. Nu duurt het downstreamen van een film uren, via de ASP spreken we nog over minuten. Nu wordt bijvoorbeeld de opnameband van 'Man bijt hond' met de motor naar de VRT gebracht. Van zodra de ASP ontwikkeld is, en Woestijnvis zit op onze ASP, dan gebeurt dit met slechts one press on the button. Dan zit 'Man bijt hond' meteen in het gedigitaliseerde bestand van de VRT en wordt het automatisch in de planning ingeschoven zonder dat er nog één handeling gebeurt.

Dat is dan ook de reden waarom we eerst de digitalisering hebben doorgevoerd van de radio. Nu zijn we bezig met de digitalisering van de televisie. De volgende stap is de crosscombinatie tussen de mogelijkheden van nieuwsinformatie bij radio en televisie via ons digitaal platform. Daardoor creëren we iets nieuw waarvoor we toch geen nieuwe ploeg aan het werk moeten zetten.

Vraag 6 betreft de evaluatie van de e-VRT-projecten. Ik beschik terzake over heel wat boeiende lectuur. Het laatste eindrapport lag vrijdag voor op de ministerraad.

Van Mechelen

Ik zal even schetsen hoe de rapportering moet gebeuren. De wijze van rapporteren werd uitvoerig beschreven in de overeenkomst met de VRT van 1 augustus 2001. Die werd door de Vlaamse regering goedgekeurd op 24 juli 2001. Zesmaandelijks is er een tussentijdse rapportering. Er is ook voorzien in een financiële rapportering aan het IWT. De eindrapportering moet worden ingediend bij de Vlaamse regering binnen de 3 maanden na het beëindigen van het project. Er is dus voorzien in verschillende evaluatiemomenten.

Zoals bepaald in deze overeenkomst met de VRT worden deze projecten permanent gemonitord door een wetenschappelijk opvolgingscomité met daarin een aantal zeer kritische professoren : professor De Grooff van de KUL, professor De Meester van de RUG, een vertegenwoordiger van het IWT, drie vertegenwoordigers van de VRT, met name de heer Goyvaerts, de projectleider, de heer Sorgeloos, directeur technologie en de heer Van Bruwaene, manager investeringen en speciale projecten. Dit is een stevig opvolgingscomité dat de projecten screent en opvolgt.

In het rapport stelt het comité niet alleen dat de projecten inhoudelijk sterk zijn en relevante informatie opleveren, maar tevens dat de VRT op een zeer open manier informatie ter beschikking stelt van het comité waardoor een zeer waardevolle wetenschappelijke en technologische dialoog is ontstaan. Verder is het comité verheugd dat de VRT concrete stappen onderneemt om een platform te ontwikkelen in samenwerking met tal van media- en technologische partners. Er zijn heel wat contacten met mediabedrijven, en we hopen hiervan binnenkort de eerste resultaten te kunnen voorleggen.

De VRT rapporteert dus om de 6 maanden schriftelijk aan het opvolgingscomité dat zijn adviezen met dezelfde regelmaat doorstuurt naar de Vlaamse regering. Intussen zijn er echter heel wat contacten tussen het comité en de VRT. Er werden ook studiedagen georganiseerd in april en oktober 2002, alsook informatievergaderingen en bedrijfsbezoeken. Deze studiedagen worden zeer druk bijgewoond door al wie in Vlaanderen bezig is met media en technologie. Er is dus wel degelijk een grondige en permanente opvolging van de projecten, zowel inhoudelijk als financieel.

Inzake de doelstelling en de situering van het ASP-project verwijs ik naar mijn antwoord op vraag 5. Het ASP-project heeft een aantal belangrijke deelprojecten. Het media ASP-project is de oprichting van een verticale ASP voor mediabedrijven. Dat is een facilitair platform. Het doel is om het in juni 2003 verder open te stellen, en een blueprint en een roadmap op te stellen. Op termijn zullen we het overmaken aan alle mediabedrijven.

Het MAGy-project is een technisch project dat een toegangspoort ontwikkelt naar een geïntegreerd geheel van applicaties waarmee media-activiteiten worden uitgevoerd. Het Medea-project ontwikkelt geïntegreerde productie in uitzend- en publicatieomgeving. Dat is een geïntegreerde mediatoepassing op het MAGy-platform.

Bij innovatieve radio is het digitaal mobielplatform belangrijk. We willen daarmee op de GSM's terechtkomen. Het MIS-project houdt zich bezig met rapporteringsbehoeften, onder meer aan financiële logistiek, human research en mediadoelstellingen.

De primaire doelstelling voor ASP in 2002 was het uitwerken van de basisinfrastructuur voor het aansluiten van VRT-gebruikers op de ASP-infrastructuur. De eerste stap was het uitbouwen van de basisinfrastructuur, en een groot deel VRT-medewerkers daarop laten aansluiten. Die doelstelling is ruimschoots gehaald. Dankzij de schaalbare architectuur kan er, door toevoeging van WTS-servers, op een eenvoudige manier worden geschaald naar het nodige aantal gebruikers. Dit gebeurt het best parallel met de snelheid waarmee de organisatie gebruikers laat migreren naar de nieuwe ASP-infrastructuur. De heer De Graeve stond bij de rapportering over de uitvoering van de beheersovereenkomst in dit parlement versteld over de achterstand van de VRT op ICT-gebied. We hebben die achterstand nu omgezet in een ongekende voorsprong, waardoor we zaken kunnen realiseren die 5 jaar geleden ondenkbaar waren.

Om een virtuele werkplaats te creëren werd niet alleen een technische ASP-infrastructuur opgebouwd, maar werden eveneens applicaties geïntegreerd in MAGy, MIS, ERP, en andere media-applicaties. Elke integratie heeft de toegevoegde waarde aangetoond en leidt tot een verhoogde performantie, en tot mogelijkheden tot profilering en personalisatie van gegevens, afschermen van gegevens, hogere bedrijfszekerheid en een eenvoudiger beheer.

De VRT heeft bewezen dat het verticaal en horizontaal integreren van applicaties en architectuurcomponenten mogelijk is. Er is wel gebleken dat het opzetten van een generieke ASP-infrastructuur voor de mediasector niet zomaar van een leien dakje loopt. Het vraagt enorme inspanningen van

Van Mechelen

de andere mediabedrijven om mee in die filosofie te stappen.

De VRT is ervan overtuigd dat de gekozen ASP-infrastructuur nodig is om zijn opdracht te kunnen blijven realiseren en dat die ASP-infrastructuur een toegevoegde waarde kan betekenen voor andere mediabedrijven. De integratie kan nu worden uitgebouwd. In 2002 werd het totale budget voor de ASP niet opgebruikt, omdat een aantal investeringen in servers pas dit jaar zullen worden geboekt. Over de precieze bedragen zal worden gerapporteerd in de jaarlijkse rapportering aan het parlement, zoals bepaald in de beheersovereenkomst. In 2002 had de VRT 4,859 miljoen euro uitgetrokken voor de ontwikkeling van ASP. Daarvan was 4.209.776 euro vastgelegd bij het IWT. Daar komt ook het eigen VRT-budget bij, zoals werd bepaald in de beheersovereenkomst. Dat zullen we nader bekijken bij de rapportering in het parlement van eind juni.

Dit rapport werd in januari 2003 in het kader van de halfjaarlijkse rapportering bezorgd aan de opvolgingscommissie en aan de regering. Het werd geëvalueerd door de experts en zal in de komende weken met de leden van de opvolgingscommissie worden besproken. De opvolgingscommissie stelt vast dat er nu al mooie resultaten zijn behaald en dat er een constructieve samenwerking is met andere mediaspelers. De toenadering waarvoor ik altijd heb gepleit, is nu bezig. Het spreekt voor zich dat we met volle kracht achter dit project blijven staan.

Mijnheer de voorzitter, misschien kunnen we de nota die vorige vrijdag aan de regering werd overgemaakt, beschikbaar stellen aan de commissieleden. Er zijn een aantal misvattingen over het project-Schoten. Daarom zou het goed zijn om dat project in het Vlaams Parlement te installeren. Als we het van nabij kunnen bekijken, kunnen we met kennis van zaken beslissingen nemen. Ik zal navraag doen of we de opstelling zoals ze in Schoten functioneert, in de leeszaal van het Vlaams Parlement kunnen installeren. Zo kunnen de parlementsleden e-VRT uittesten.

De VMM, de VRT, Interkabel, VT4 en Telenet hebben een aanvraag ingediend om een bijkomend IWT-onderzoek te starten naar interoperabiliteit. We zijn in Vlaanderen bezig de toekomst van interactieve digitale televisie in recordtempo te realiseren. Wat dit betreft, zitten we op dezelfde golflengte. De VMM, de VRT en VT4 werken vandaag al samen. Ze zitten rond de tafel om een antwoord te vinden op de vraag wat interactieve televisie in Vlaanderen uiteindelijk moet worden.

Alle betrokken partijen aanvaarden het MHP. In december 2003 heeft commissaris Liikanen de VRT bezocht om het e-VRT-project en het MHP te bekijken. In de beginjaren van het project zijn we eigenlijk maar met één grote moeilijkheid geconfronteerd. Dit is ook de reden waarom we zo op onze onafhankelijkheid hebben gestaan en digital terrestrial hebben gebruikt.

We zijn momenteel namelijk in staat om met open standaarden te werken. De VMM, de VRT, VT4 en de regionale zenders, waarmee in de toekomst nog gesprekken zullen worden gevoerd, zijn content providers. We zijn nu in staat om die content te leveren : standaarden die voor alle platformen openstaan. Onze standaarden zijn open voor satellieten, voor digital terrestrial, voor kabelnetwerken, voor gsm's en voor de zakagenda's waarop in de toekomst beelden zullen verschijnen.

In Groot-Brittannië, waar ze met verschillende platformen zitten, moet alles driemaal worden geprogrammeerd. Vlaanderen heeft een model met open standaarden weten te ontwikkelen. Dit is uiteraard de reden waarom Europees commissaris Liikanen de VRT heeft bezocht. De connecties van operatoren op ons model betekenen voor de VRT geen enkele meerkost. De public engine die in de gebouwen van de VRT is ontwikkeld, is in staat om tijdens het doorzenden van informatie automatisch te detecteren of die informatie naar een televisie-, computer- of gsm-scherm stroomt. Die informatie stelt de public engine in staat om onmiddellijk zelf de geschiktste resolutie voor de doorstroming van deze data te kiezen.

Dit is de kracht van het e-VRT-project. We hebben open standaarden ontwikkeld. We verplichten de grote spelers op de wereldmarkt een stapje terug te zetten. Microsoft, om geen namen te noemen, is verplicht om zich aan onze open standaarden aan te passen. Het e-VRT-project heeft baanbrekend werk geleverd. Ik ben meer dan ooit de mening toegedaan dat onze centen voorlopig goed worden besteed.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Ik zou de minister willen bedanken voor zijn zeer omstandig antwoord. Ik vind het positief dat hij het Vlaams Parlement de gelegenheid zal bieden om zelf te ondervinden wat het e-VRT-project net inhoudt. Het is misschien

Decaluwe

nog belangrijker dat die aansluiting in de bezoekersrondleidingen wordt geïntegreerd. Voor scholen en andere groepen kan dit een enorme hefboom betekenen. Hoewel er al veel over dit project wordt geschreven, zullen veel mensen het pas begrijpen als ze eens zien hoe dit model in de praktijk werkt.

– *De heer Jo Vermeulen treedt als voorzitter op.*

Een proefopstelling in Technopolis, dat ook veel bezoekersgroepen ontvangt, zou ook een brede hefboom kunnen vormen.

Minister Dirk Van Mechelen : Die proefopstelling staat er al. We hebben bovendien afgesproken om tijdens de Vlaanderendag in het Amerikaans Theater een demonstratie te geven. Op die dag zullen we het e-VRT-project officieel aan de Vlamingen voorstellen.

De heer Carl Decaluwe : Dat lijkt me bijzonder positief.

Ik heb al heel wat parlementaire vragen over dit onderwerp gesteld. We mogen namelijk niet uit het oog verliezen dat de betrokken actoren eigenlijk concurrenten zijn. Iemand moet uiteraard de voortrekkersrol vervullen. De VRT is, in het gezelschap van de minister, naar Silicon Valley gereisd. Ik heb vernomen dat de andere betrokkenen het moeilijk hadden met het feit dat alle elementen van het project in de gebouwen van de VRT zijn ontwikkeld. Dit is als een enorme drempel ervaren.

Ik heb steeds gevreesd dat die samenwerking niet zo vlot zou verlopen. Zolang de noodzakelijke contracten niet zijn getekend, geloof ik niet zonder meer in deze samenwerking en blijf ik de betrokkenen als onderlinge concurrenten beschouwen. De minister heeft daarnet verklaard dat ze rond de tafel zitten. Ik geloof hem op zijn woord. Dit lijkt me bijzonder positief. Onderlinge samenwerking moet de doelstelling blijven. Ik wil me vandaag evenwel niet over die samenwerking uitspreken. De toekomst zal het moeten uitwijzen.

Ik zou eerst een platform met alle actoren hebben gecreëerd, vervolgens de nodige initiatieven hebben genomen en de nodige bezoeken hebben afgelegd, en ten slotte de ontwikkeling op een onafhankelijke plaats hebben opgestart. Ik vind het evenwel positief dat alle actoren alsnog rond de tafel zitten.

Op het terrein circuleren uiteenlopende meningen over de bestaande settopboxen. De aankoop van software vertegenwoordigt allicht slechts een fractie van de huidige ontwikkelingskosten. Hoewel het hoofddoel van het project misschien beter op de reactie van de Vlamingen op de interactieve televisie was gericht, zou ik het formidabel vinden indien zou blijken dat we giganten als Microsoft een beetje naar onze hand kunnen zetten.

Het probleem is echter altijd dat we niet weten wat we moeten geloven. Ik aanvaard de ingewikkelde uitleg van die technici wel. Ik herinner me echter nog levendig de discussies tijdens de vorige legislatuur over de frequenties. De vijf onafhankelijke specialisten gaven allemaal een andere uitleg. Als gewoon parlementslid is het voor mij dan ook moeilijk om inzicht in het dossier te krijgen. Uiteindelijk is er echter veel geld mee gemoeid.

Ik vind het een goede zaak dat we zo veel mogelijk informatie krijgen. Een doorsnee parlementslid als ikzelf wordt daar echter niet wijzer uit. Wat dat betreft, moeten we de onafhankelijke comités vertrouwen.

Mijnheer de minister, u hebt de namen van de firma's vermeld. Een van de bedrijven die instonden voor de programmering was StreamCase. Bij ASP is dat Porthus. Ik heb daarover enig opzoekingswerk verricht. Ik vind het vreemd dat Porthus op hetzelfde moment is ontstaan als het MAGy-project. Bij overheidsopdrachten is het de normale gang van zaken dat voor dergelijke grote projecten de achtergrond, de staat van dienst, en dergelijke wordt onderzocht.

Ik heb me laten vertellen dat de verandering van de toeleveringsfirma is gebeurd omdat men niet volledig tevreden was over StreamCase. Vreemd is dat de man achter beide firma's dezelfde blijkt te zijn, namelijk de heer Hinssen.

Er wordt met overheidsgeld gewerkt en het gaat om overheidsopdrachten. Er moet dan ook de nodige omzichtigheid aan de dag worden gelegd. Mij lijkt het tegelijk opstarten van een project en met een nieuwe firma in zee gaan niet zo'n goed idee.

Ik insinueer niets.

Minister Dirk Van Mechelen : Maar u hebt het toch maar eens gezegd.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, het is de taak van een parlementslid te controleren. Ik

Decaluwe

veroordeel niemand. Ik vraag u gewoon deze zaak eens te bekijken.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer Decaluwe, laat me duidelijk zijn. Ik hou me niet bezig met de selectie van die firma's. De VRT kiest autonoom.

Porthus is de opvolger van EurASP. Dat bedrijf bestond wel. Er werden projecten gegund aan EurASP. Voorheen waren er al contacten met die firma. Men wist dus heel goed om wie het ging.

De reden waarom StreamCase minder opdrachten kreeg, is dat hun opdracht afgelopen was. Bij Siemens werd de settopbox gekocht. Daar zat een basistechnologie bij. Daarna moesten er specifieke VRT-toepassingen worden gebouwd. De VRT wenste een eigen programmagids, een eigen manier om video's te programmeren. StreamCase heeft dat tot ieders tevredenheid gedaan. Toen er technische problemen waren met Siemens, hebben zij nieuwe software ontwikkeld.

Van het moment dat de toepassingen er waren, werd StreamCase niet meer ingeschakeld. Hun opdracht was ten einde.

Porthus is een heel ander verhaal. Het gaat echt om het toeleveren van diensten voor ASP. Dat is immers een apart project, waarvoor een aparte aanbesteding was uitgeschreven. Ondertussen is er bij StreamCase een aandelenwissel gebeurd. Belgacom is er nu veel meer bij betrokken. Dat is echter gebeurd op het moment dat ze al veel minder voor de VRT werkten.

Dat de andere mediaspelers niet sneller aan boord zijn gegaan, is niet de fout van de VRT. Er is heel wat overleg gebeurd. Er waren fricties en verschillende allianties tussen televisieproducenten en operatoren. Er moest ook rekening worden gehouden met contracten. Dit alles maakt dat een en ander niet zo eenvoudig te realiseren was.

Ondertussen zitten we allemaal rond de tafel en zijn de gesprekken aan de gang met zowel de audiovisuele als printed press. Zoals in de beheersovereenkomst stond, slagen we erin om van het e-VRT-project een Media-Vlaanderenproject te maken.

Mijnheer de voorzitter, ik stel voor het ASP-project eens te gaan bekijken. Pas als men ziet wat er gebeurt, kan men het begrijpen. Na april starten we trouwens met een nieuwe toepassing. Dat is de gelegenheid om ter plaatse poolshoogte te nemen.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, u hebt zonet gezegd dat ook Woestijnvis bij ASP kan worden betrokken. Woestijnvis is vanzelfsprekend een bevoorrechte partner van de VRT. Ik heb in de omgeving van productiehuizen die er nog niet rechtstreeks bij betrokken zijn, vernomen dat er wordt gevreesd voor een te grote voorsprong van Woestijnvis. Tenslotte zijn het allemaal concurrenten onder elkaar. We moeten daar voorzichtig mee omgaan en rekening houden met die gevoeligheid.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.30 uur.*